

ก่อนเริ่มอ่าน กัลขอขอบคุณ คุณแม่และพี่น้องของกัลที่ช่วย
ตรวจทานคำผิดเหมือนเคย ครั้งนี้ได้พี่ชายมาคอมเมนต์ฉากแอ็กชันให้
ด้วย ขอบคุณมากค่ะ

ขอบคุณน้องพลอย (FB : Loxsiana) สำหรับหน้าปกและภาพ
ประกอบที่ครั้งนี้สีสันทบอุ่นสมกับช่วงเวลาแห่งแสงสว่าง และทำให้อยิ่ง
อยากไปเยือนร้านน้ำชาขึ้น

ขอบคุณน้องลูกแก้ว (FB : Luluke) สำหรับหัวหน้ามาสเตอร์สุดเท่
ของเรา คิใจที่ได้เห็นมาสเตอร์คนนี้ในรูปแบบน่าเอ็นดูมากกว่าน่ากลัว
(หัวเราะ)

ขอบคุณน้องเม งานครั้งนี้เป็นอะไรที่เร่งมากจริงๆ มีสิ่งที่ต้องทำ
มากมาย มีเวลาน้อยลงทุกที พยายามแล้วที่จะทำให้งานที่ไปถึงเม
เรียบร้อยที่สุด แต่มันก็ทำได้ยากมาก แต่เมก็พยายามรักษาความละเอียด
ไว้ และทำงานออกมาได้ดีทุกครั้ง ขอขอบคุณที่ทำงานหนักเพื่อเจย์และเหล่า
เด็กๆ ของเขา (หัวเราะ)

ขอบคุณทีมงานสถาพรบุ๊คส์ทุกคนที่ทำให้นิยายเรื่องนี้มาอยู่ในมือ
ของผู้อ่าน หนังสือที่ดีเกิดมาจากทีมที่ดี ขอขอบคุณที่ทำงานหนักนะค่ะ

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณหนังสือทุกเล่มที่กัลเคยอ่าน เพราะพวกเขา
คือเพื่อนและครูคนสำคัญตลอดมาและตลอดไป

ขอให้อ่านให้สนุกนะค่ะ

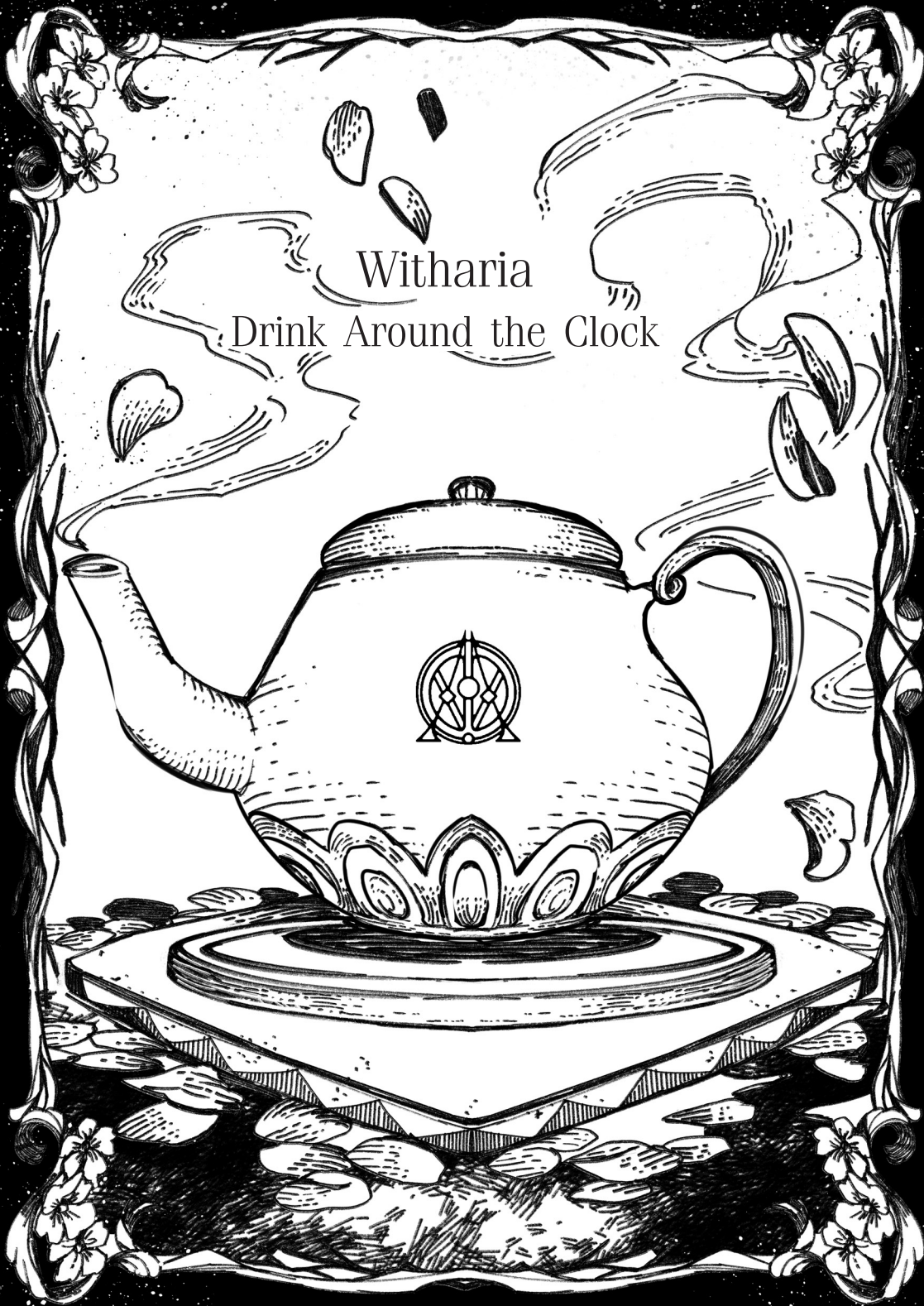
กัลฐิดา

FB : World of Kalthida

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

Witharia
Drink Around the Clock

1

เรื่องราว

คิง!

เมื่อเสียงทรายเม็ดสุดท้ายในนาฬิกาทรายร่วงลงสู่ด้านล่างค้างขึ้น
ดวงตากกลมโตสีแดงที่จ้องมองมันมาตั้งแต่เริ่มคว่านาฬิกาทรายก็เปล่ง
ประกายเจิดจ้า แล้วเจ้าของดวงตาก็ร้องอย่างคิใจสุดๆ ว่า

"เจย์! หมดเวลาแล้ว สเต็กเสร็จหรือยัง"

เจย์หันมองอัสโมวที่วิ่งมากอดขาเขา ขณะกิมที่นั่งจ้องเจ้าสองซี้
อยู่พูดขำขึ้น

*'มันขี้โกง นาฬิกานั้นตั้งเวลาได้แค่สองนาทีกี่ มันต้องกลัมนาฬิกา
ทรายอีกครั้งหนึ่งสิ'*

เจย์ได้ยินอย่างนั้นก็ตอบอัสโมวว่า

"ตามสัญญาต้องนั่งนิ่งๆ ให้ได้ห้านาทีนะครับ นาฬิกาทรายเรือน
นั้นใช้ตั้งเวลาแค่สองนาทีกี่ครับ ฉะนั้นอัสโมวต้องกลับไปนั่งที่เดิม แล้วกลับ
นาฬิกาทรายอีกครั้งครับ"

อัสโมวหน้าจ้อยเดินหงอยๆ คอตกกลับไปทีโตะ ขณะบิมนั่งจ้อง
นาฬิกาทรายของตัวเองอยู่เหมือนกัน ทรายเม็ดสุดท้ายในนาฬิกาของ
บิมร่วงหมดพอดีกับที่อัสโมวกลัมนาฬิกาของเขารอบที่สอง

"เฮ้! ของข้าหมดแล้ว" บิมร้องแล้วยืนขึ้นกระโดดคั้งๆ ไปหาเจย์
"นี่ครับอาหารของบิม"

บิมรับอาหารมาแล้วยิ้มกว้าง อัสโมวหันไปมองแล้วแกว่งหางอย่าง
หงุดหงิดที่ต้องรอ

'เฮ้อ อยากให้เร็วแต่กลับช้าเสียนี้'

แอ็ค! แอ็คที่เพิ่งออกกะเปิดประตูห้องเข้ามา บิมที่เพิ่งวางจาน
อาหารบนโต๊ะเลยร้องทักว่า

"อรุณสวัสดิ์ แอ็ค"

"อรุณสวัสดิ์บิม อ้าว แล้วอัสโมนั่งรออะไร...อา เริ่มวันนี้เลยสินะ"

เจย์ยิ้มกว้าง "ครับ วันนี้อัสโมวต้องเริ่มฝึกพิเศษกับบิมอย่างจริงจัง
เริ่มจากท่าสมาธิให้อยู่นิ่งๆ ให้ได้ก่อน"

แต่เจ้าหนูปีศาจก็ยังไม่สุข เพราะทันทีที่ทรายเม็คสุดท้ายในนาฬิกา
ร่วงหมด อัสโมวก็กระโดดตัวปลิวจากเก้าอี้ พร้อมกับร้องตะโกนลั่นว่า

"เฮ้! ครบแล้ว! สดึกๆ"

"เฮ้อ แบบนี้จะทำได้สักกี่วัน" แอ็คเอ่ยกลั้วหัวเราะ รู้สึกอ่อนใจ
แทนเจย์แล้วเดินไปที่เคาน์เตอร์ครัว

เพราะพวกเขากลับมาถึงวิชอร์ตอนกลางดึกเมื่อวาน มาสเตอร์
เคย์ตี้เลยอนุญาตให้หยุดพักหนึ่งวัน พวกหุ่นฟอสเห็นว่ไหนๆ ก็ได้หยุด
แล้ว เลยจัดงานเลี้ยงกันบนคาคฟ้า ฉลองผลการทดสอบให้แก่ทุกคนเสีย
เลย หลังจบงานเลี้ยงมีอาหารเหลือเยอะ เจย์เลยเก็บกลับมาด้วย แต่...

"พวกเนื้อที่หายไปนี่อัสโมวกินตอนมื่อดึกใช่ไหม" แอ็คถาม เมื่อ
ไม่เห็นอาหารที่เจย์เก็บกลับมาเหลืออยู่เลย

"ครับ เรียบไม่มีเหลือ"

แอ็คหัวเราะแล้วต้องชะงักเมื่อบิมมายืนข้างๆ เยหน้ามองเขา
ตาแป๋ว

"ว่าไงเจ้าหนู อยากกินอะไรล่ะ"

บิมยิ้มกว้าง "เย็นนี้อยากกินผัดหมี่ข้าว"

"หมีข้าว? บะหมี่อายุยืนนะเธอ" แอ็กพูดถึงความเชื่อของอาหารจีนเมนูนี้ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี และคนจีนส่วนใหญ่ก็เชื่อว่า เป็นอาหารที่ต้องทำกินกันในงานฉลองวันคล้ายวันเกิด เพราะชื่ออันเป็นมงคลของมัน

"ใช่ อยากทำให้เจย์กิน เจย์จะได้อายุยืน"

"หน้าตามันเป็นยังไงเธอ ไอ้หมีนั่นนะ ง่ำๆ" อัสโมวถามแทรกทั้งที่ยังเคี้ยวสติกเค็มปาก เจย์เองก็ไม่เคยเห็นจึงมองแอ็กอย่างสนใจ

"ที่เห็นกันบ่อยๆ ก็เป็นบะหมี่ผัดกับผัก ถือเป็นอาหารเจอย่างหนึ่งนะ"

อัสโมวเอียงคอคิกครู่หนึ่งแล้วถามต่อ "อาหารเจคืออะไร"

"สั้นๆ ก็คืออาหารที่ไม่มีเนื้อสัตว์" บิมตอบ

"อาหารที่ไม่มีเนื้อก็ไม่เรียกว่าอาหารหรรอก!" อัสโมวตอบด้วยสีหน้าชิงชัง จนบิมต้องแย้งว่า

"แต่เจ้ากินเค้กนะ เค้กก็ไม่มีเนื้อ"

อัสโมวกะพริบตาพลาบกลืนเนื้อแล้วได้ว่า "กินมันของหวาน ไม่ใช่อาหาร"

"แต่ผักหมีข้าวไม่ได้มีแค่แบบเจนะอัสโมว ใส่เนื้อด้วยก็ได้"

พอได้ยินบิมพูดอย่างนั้น อัสโมวก็พยักหน้าหงิกๆ แล้วยิ้มอ่อนแอ็กว่า "งั้นข้ากินด้วย"

'ไอ้ปีศาจเห็นแก่กินเฮ้ย!' กิคมบ่น

"หึๆ ได้สิจริงๆ ก็อยากทำอยู่เหมือนกัน ไกลวันเกิดมิมท์ด้วยละ ปีก่อนครอบครัวฉันกับครอบครัวมิมท์ไปกินเลี้ยงที่ร้านอาหารจีน เขาเสิร์ฟหมีข้าวปู เห็นว่าเป็นสูตรของแต่จิ๋ว อร่อยมากเลย"

"มิมท์เกิดวันไหนเธอ" เจย์ถามอย่างสนใจ เมื่อวันเกิดเขามิมท์ให้วิตามินมา แม้กินแล้วหน้าตาเขาจะไม่ดีขึ้นเท่าไร แต่เขาก็กระปรี้กระเปร่ามากขึ้น

"วันที่ 3 มีนาคม"

"ใกล้แล้วนี่นา ต้องรีบหาของขวัญแล้ว!" เจย์อุทาน ขณะอัสโมว

วิ่งเอาจานสติกที่กินหมดแล้วมารับสติกชิ้นใหม่ที่เจยกำลังย่าง

"มาหารค่าเบหมีกับฉันไหมล่ะ" แอ็กถาม

"ไม่ได้สิครับ ของขวัญวันเกิดทั้งที่ ผมต้องคิดก่อน"

แอ็กยกไหล่ แล้วก้มมองบิมนี่กระดุกขาทางเงาเขาอยู่ราวกับทวง
คำตอบเรื่องหมีขั้ว อัลคิลฝึกหัดจึงตอบว่า

"ได้ เคียวหลังคืนนอนจะไปซื้อของมาทำให้ แต่เป็นจานทดลองนะ
ไม่รู้จะอร่อยหรือเปล่า"

"ข้าจะช่วยชิม" บิโมออกตัว

"นึกว่าจะช่วยสอน เอาเถอะ ลองทำแบบอาหารเจก่อนแล้วกัน"

"ขอบใจ" บิโมตอบ แล้วกระโดดกลับไปโต๊ะอาหารเพื่อนั่งกิน
อาหารเข้าคอ ส่วนอัลมอพอได้สติกชิ้นใหม่ก็วิ่งกลับไปกินต่อที่โต๊ะ
เช่นกัน

"เอ่อ วันนี้คุณเวन्दี้ทำงานวันสุดท้ายหรือเปล่าครับ" เจยกถาม
เพราะวันนี้เขาไม่ได้ขึ้นไปช่วยแอ็ก

"ใช่ พอออกกะก็กลับไปเลย พี่บีนั่งชิมไปเลย" แอ็กพูดติดตลก

"พี่บีนชอบคุณเวन्दี้เหรอครับ"

แอ็กรอยเครื่องปรุงบนเนื้อที่ต้องหมักให้อัลมอ พลังตอบว่า

"ต้องบอกว่ามาก อ่อยทุกทาง แต่คุณเวन्दี้ก็มันไปอีก นายน่าจะ
ไปเห็นกับตา เออ เมื่อวานว่าจะถาม ตกลงคุยกับคุณเวन्दี้ว่ายังงัยบ้าง"

เจยกหยุดมือแล้วหันไปมองแอ็ก เพื่อนร่วมห้องเลยหันมามองเขา
เช่นกัน

"บอกไม่ได้เหรอ" แอ็กถาม

"เปล่าครับ แต่ไม่รู้จะเรียกว่าได้คำตอบหรือเปล่า เธอบอกว่า วิธี
ของเธอคงใช้ไม่ได้ผลกับผม"

"อ้าว! แล้วแนะนำอะไรเพิ่มเติมไหม"

"มีครับ แต่ไม่รู้จะเรียกว่าแนะนำหรือเปล่า เพราะเธอให้ผมตอบ
คำถาม"

"ว่า?" แอ็กถาม ขณะหยิบกล่องมาใส่เนื้อสติกที่เข่าเพ็งทาน้ำหมัก
ลงบนผิว ก่อนจะเทน้ำหมักที่เหลือใส่กล่องเพื่อหมักเนื้อ

"ถ้าทรายหล่นจากนาฬิกาทรายจนหมดแล้วผมจะทำยังไง"

"กลับนาฬิกาไง" แอ็กตอบทันที ทำให้เจย์ระบวยิ้ม

"นั่นสิครับ"

"แล้วคำถามนี้นั้นเกี่ยวกับสิ่งที่นายกำลังเป็นอยู่ยังไงเธอ เนื้อหมัก
ของอัสโมวเสร็จแล้วนะ..."

"ขอบคุณมากครับ"

แอ็กเดินเอากล่องเนื้อหมักไปแช่ไว้ในตู้เย็น เจย์เลยเล่าต่อว่า

"มันเกี่ยวข้องที่ว่า ผมคนก่อนยอมทำถึงขนาดนี้ แสดงว่าเขาไม่น่า
วางแผนให้ตัวเองอายุสั้น แต่มันอาจเป็นหนทางที่ทำให้เขาได้ทั้งพลังและ
มีอายุยืนยาว"

"แค่เขาเป็นคนบอกนายไม่ใช่เธอว่า นายเหลือเวลาชีวิตแค่ไหน"
เจย์นิ่งไปแล้วพยักหน้า

"นายคนก่อนนี่กวนประสาทซะมด" แอ็กบ่น

'ข้าเห็นด้วย' กิคมตอบรับ ขณะเจย์ได้แต่ยิ้มจืด

"ผมคิดว่าเขาต้องมีเหตุผล แล้วถ้าคุณเวนคียังทำได้ ผมว่ามันก็
ต้องมีสักวิธีที่เหมาะสมกับผม"

"อยากให้ฉันช่วยอะไรก็บอกแล้วกัน ว่าแต่ หนังสือที่กองอยู่นั้นมัน
อะไร"

เจย์เหลือบมองกองหนังสือบนโต๊ะแวบหนึ่ง แล้วตอบว่า "ผมกำลัง
หาคำตอบอยู่ครับ เมื่อวานตอนไปซื้อของมาจัดงานปาร์ตี้ก็เลยแวะยืม
หนังสือที่ห้องสมุด"

"อ่านหมดนี้แล้วจะได้คำตอบเธอ"

เจย์ส่ายหน้า

"เจริญละ" แอ็กสบถ

"ผมเชื่อว่าถ้าเวลายังไม่หมด ผมก็ยังมีโอกาสหาคำตอบเจอครับ"

เจย์เอ่ยอย่างเชื่อมั่น ขณะคนฟังถามกลับด้วยความเป็นห่วงว่า

"ที่นายว่ายังมีเวลานี้ มันท้ออีกเท่าไร"

เจย์นิ่งคิดไปชั่วขณะแล้วตอบว่า "333 วันพอดีครับ อา เวลาชีวิตของผมเหลือแค่ครึ่งเดียวแล้วเหอเนี่ย"

เจย์พึมพำกับตัวเองในตอนท้าย ทำให้แอ็กสายหน้ากับความเฉื่อยชาของเพื่อนร่วมห้อง

"พีวีนั่นแนะนำหนังสือเกี่ยวกับอะบะลามิโนให้หลายเล่ม ถ้าอ่านหมดคงเข้าใจสิ่งที่คุณเวณดีพู่มากขึ้น"

"แต่ฉันเห็นหนังสือโฮโนรุสอยู่หลายเล่มนะ"

"ครับ อันนั้นเพราะผมสงสัยเอง ตอนทดสอบโฮโนรุสอยู่ๆ ผมก็เขียนกลุ่มอักษรที่มันออกมา แม้ผมจะสอบผ่านมาได้ แต่กลับไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับมันเลย ก็เลยยืมหนังสือเกี่ยวกับการทางอาณาเขตมาอ่านเพิ่ม ผมรู้สึกว่าจะต้องมีอะไรเกี่ยวข้องกันครับ"

"อืม บิม กลางวันนี้อยากกินอะไร"

บิมที่กำลังเคี้ยวอาหารรีบกลืน แล้วตอบว่า "พาสตา"

"โอเค คืนมาค่อยทำดีกว่า งั้นฉันไปอาบน้ำก่อน แล้วเจอกันนะ เจย์"

"ฝันดีครับ" เจย์บอกคนที่ต้องเข้านอนในไม่ช้า ขณะยกกระทะย่างเนื้อไปวางที่อ่างล้างจาน เขาสั่งให้มันล้างตัวเอง แล้วเดินมาตรงโซฟาซึ่งมีเกมกระดานของบิมและฮัสโมวเล่นค้างอยู่บนพื้น

"เจย์ไม่กินเหอ" ฮัสโมวถาม เมื่อเอาจานอาหารที่กินหมดไปวางไว้ที่อ่างล้างจานแล้ววิ่งมาหาเจย์

ชายหนุ่มส่ายหน้า

"ผมยังอึดจากมื้อดึกที่กินกับฮัสโมวอยู่เลย เอาไว้ค่อยกินตอนก่อนจะเข้ากะเช้าแล้วกัน"

"งั้นมาเล่นเกมกันนะ" ฮัสโมวชวน

"ไม่ได้หรอกฮัสโมว ผมต้องอ่านหนังสือนี้ก่อน" เจย์พูดพลางยื่น

มือไปแตะกองหนังสือให้อัสโมวดู

ปีศาจตัวน้อย लेकरโคดมานั่งข้างเจย์ แล้วหยิบหนังสือจากกองนั้นมาอ่านด้วย ไม่นานบิมก็ตามมานั่งขนาบเจย์อีกข้าง แล้วหยิบหนังสืออีกเล่มในกองไปอ่านด้วยอีกคน แต่ไม่ถึงสิบนาทีเด็กน้อยสองคนของเจย์ก็เอนตัวลงมาพุดักเขาแล้วหลับไป

'หลับทั้งที่พื้นยังไม่ได้แปรงเลยเจ้าพวกนี้' กิติมแหวะอย่างอ่อนใจ พลังล่อยลงมาเหยียบหัวเจ้าสองแสบ จนเจย์ต้องละสายตาจากหนังสือมามอง กิติมเลื่อยลอยขึ้นไปนั่งบนหัวเจย์

"เคี้ยวแอ็กอาบน้ำเสร็จค่อยปลุกไปแปรงฟัน" เจย์ตอบกิติม

'มันคงคืนหรือกลับปูขนาดนี้'

เจย์ละสายตาจากใบหน้ายามหลับของบิมและอัสโมวมาที่หนังสืออ่านอยู่ไม่นาน ประตูห้องน้ำก็เปิดออกพร้อมเสียงร้องบอกอย่างตกใจของแอ็ก

"เฮ้ยเจย์! หิมะตก!"

"ครับ?" ชายหนุ่มขานรับพร้อมหันไปมองเพื่อน แล้วหันหน้าไปที่หน้าต่างกระจก ก่อนจะเบิกตาโพลง เพราะมีหิมะสีขาวปลิวผ่านหน้าต่างห้องเขาไปจริงๆ

"สุคยอค มันตกแรงด้วยนะครับ"

"ก็ใช่ะสิ ให้ตาย! นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตฉันเลยนะที่เห็นหิมะตกในวิซซอร์ มหัทศวรรษะมัด" แอ็กเอ่ยอย่างเหลือเชื่อ เจย์เลยถามว่า

"วิซซอร์ไม่ค่อยมีหิมะตกหรือครับ"

"มี แต่บนเขาอะ ไม่ใช่ในเมืองแบบนี้ ตอนขึ้นจากอ่างอาบน้ำก็สงสัยอยู่ว่า ทำไมมันเย็นๆ ที่แท้ลมข้างนอกมันแรงเลยพัดหิมะเข้ามาในห้องน้ำ อ้าว! เจ้าสองตัวนี้หลับไปแล้วหรือ"

เจย์ก้มมองบิมกับอัสโมวแวบหนึ่ง แล้วพยักหน้า

"ก็เล่นกันมาทั้งคืนเลยนี่ครับ บิม อัสโมว ลุกไปแปรงฟันครับ บิม... อัสโมว"

บิมเค้งตัวลุกขึ้นมาก่อน แล้วเอื้อมมือไปกระตุกเขาอัสโมวเบาๆ อัสโมวก็ลุกขึ้นอย่างจ้วเจีย แต่แทนที่จะลุกไปแปร่งพังกกลับเอนตัวไปกอด เจย์แทน

"อัสโมว แปร่งพังก์" บิมจึงคึงมือเพื่อน แล้วสองแสบก็เดินเข้าไปในห้องน้ำ

"เห็นหิมะอย่างนั้นนอนไม่หลับเลย เคียวฉั่นออกไปข้างนอกแป้นะ"

แอ็กเอ่ยแล้วเดินผ่านเจย์เข้าห้องนอนไป ก่อนจะออกมาจากห้องพร้อมเสื้อโค้ด แล้วเดินออกจากห้องไป เจย์ก็อยากออกไปดูหิมะกับแอ็กด้วย แต่คิดที่ต้องรอบิมกับอัสโมวออกจากห้องน้ำก่อน

"หิมะตกลงละ! เจย์" อัสโมวแปร่งพังก์เสร็จก็วิ่งออกจากห้องน้ำด้วย ท่าทางที่น่าจะคาสาว่างเค็มที่แล้ว เพราะวิ่งมาคึงเจย์ให้ลุกขึ้นอย่างคั่นคั่น ขณะที่บิมพูดว่า

"ข้าอยู่ที่นี่มานานมาก ก็เพิ่งเห็นหิมะตกในเมืองเป็นครั้งแรกนี้แหละ ออกไปดูกันไหม"

"เอาสิครับ แต่ต้องหาเสื้อกันหนาวใส่ก่อน อืม แต่อัสโมวกับบิมยังไม่มีนี่นา"

"ข้าไม่เห็นหนาวเลย แต่เจย์เป็นมนุษย์ต้องหาเสื้ออุ่นๆ มาใส่ เคียว ข้าไปเอาให้"

พุดจบ อัสโมวก็วิ่งเข้าห้องนอนไป แล้วพังก์กลับมาหาเจย์กับบิมที่เดินไปยืนรออยู่หน้าประตู

"ไปกัน" เจย์เอ่ยขณะรับเสื้อจากอัสโมวมาสวม

เมื่อประตูห้องเปิดออก เกล็ดหิมะสีขาวก็ปลิวมาปะทะใบหน้า สองปีศาจอำปากหวอมองมันตาวาว แล้ววิ่งนำลงบันไดไปอย่างร่าเริง

"หิมะ! หิมะ! ปุๆ เลย" อัสโมวร้องพลางวิ่งล่ำๆ ขณะบิมกระโดดตามไปแล้วหัวเราะร่วน เจย์ที่เพิ่งก้าวลงจากบันไดชั้นสุดท้ายมองตามเด็กน้อยของเขาไปด้วยสายตาเอ็นดู

'เล่นมาทั้งคืนยังไม่เหนื่อยอีกหรือไง เจ้าพวกนี้' กิติมบ่นเจ้าสอง

แสบไล่หลัง

'ฮัสโมวกับบิมร่าเริงก็ดีแล้วนี่ครับ' เจย์เอ๋อ ขณะเดินมาหยุดตรงหน้าร้าน แล้วมองไกลออกไปยังท้องทะเล หิมะที่โปรยปรายลงมาทำให้แสงแดดของวันใหม่มาเยือนอ่าววิซซอร์ช้ากว่าทุกวัน

'ดูเหมือนนี่จะเป็นหิมะแรกของเจ้านะ' กิติมเอ๋อทำลายความเงียบ

'ครับ แต่ว่า...'

'อะไร'

'หิมะตก...มันคือกลางคืนใช่ไหมครับ'

กิติมลอยตัวไปอยู่ข้างหน้าเจย์เพื่อมองไปยังสุคขอบฟ้า ทันใดนั้นท้องฟ้าก็มีครีเม่ลง ปรากฏแสงสว่างแลบแปลบปลาบที่พุ่งคิ่ง ตามด้วยเสียงกึกก้องจนเจย์ใจหายวาบ

เปรี้ยง!

'ถ้ามันไม่มาพร้อมกับฟ้าผ่าละนะ'

2

ใช้หัว

เสียงฟ้าผ่าที่ดังกึกก้องปลุกวิคที่นอนหลับอยู่บนเตียงมาตั้งแต่เมื่อคืนให้ลืมตาขึ้น ด้วยประสาทสัมผัสอันฉับไวของเขา ชายหนุ่มรับรู้ได้ว่าในห้องนอนนี้ไม่ได้มีเพียงเขาคนเดียวที่ตื่นตัวขึ้นเพราะสัญญาณอันตรายนั้น

"พวกมันกำลังเริ่มทำงานที่บาร์เรียร์ชั้นนอกสุด ช่างเลือกเวลาได้ห่วยแตกจริงๆ" เสียงพูดเนือๆ ของพี่สาวที่ยืนอยู่ตรงหน้าต่างดังขึ้น วิคลุกขึ้นนั่งแล้วสบตากับตุ๊กตาหมีในชุดพ้อบ้านที่หันมาโค้งตัวให้เขา

"ไม่ได้เจอกันนานเลยนะครับ คุณเท็คกี้ มารับเวนดี้กลับร้านเธอ" พ้อบ้านหมีเท็คกี้พยักหน้า แล้วเดินมาที่เตียงก่อนยื่นมือไปหาวิคเพื่อเป็นหลักให้วิคที่ยังคลุมสับสนสะลือเดินลงจากเตียง จากนั้นโค้งตัวให้แล้วเดินออกจากห้องไป

"พี่ไม่ได้กลับไปแล้วเธอ"

"ยัง มีนัดกับวิทนะ"

"อา หรือที่ส่งมาริสเข้ารับการทดสอบเป็นเมจิกิลิสต์ก็เพราะแบบนี้"

เวนดี้หันมาสบตาน้องชาย ขณะยกมูมปากสูงขึ้น

"ก็กิจการมันดีขึ้น ฉันเลยจะขายร้าน เป็นเมจิลิสต์ก็ทำอะไรได้หลายอย่างนะ"

"ดี ถ้ามีกำไรก็มาจ่ายค่าแฟรนไชส์ให้วิทด้วยนะ ผมจะได้ได้โบนัส"

"เรื่องสิ" เวนดี้ตอบพลางหมุนตัวไปนั่งที่เก้าอี้อาร์มแชร์ข้างหน้าต่าง แล้วพยักพยักหน้าไปทางเก้าอี้อีกตัว "นั่งสิ เรายังไม่ได้คุยกันเลย เท็คดีกำลังไปเตรียมชา"

วิคจึงเดินไปนั่ง แล้วห้องก็เงียบลงชั่วขณะหนึ่ง เสียงฟ้าผ่าดังขึ้นอีกสองสามครั้งก็เงียบหายไป สองพี่น้องตระกูลสวอร์นยังเอาแต่นั่งมองหิมะที่โปรยปรายลงมาโดยไม่คุยกัน จนกระทั่งเท็คดีเข้ามาเสิร์ฟชาร้อนให้พวกเขา เวนดี้จึงเอ่ยขึ้นว่า

"เจย์ สก๊อต สำเร็จศาสตร์แห่งโฮโนรูอุสแล้วจ้ะเน้อ"

วิคพยักหน้า "เขามีกาน้ำแห่งโฮโนรูอุส"

"สร้างจากอะไร" เวนดี้ถาม

วิคกะพระบิดา แล้วโอจางๆ ที่ลอยกรุ่นขึ้นมาจากถ้วยน้ำชาของเขา ก็ขยายออก จนกลายเป็นผนังสีขาวจางที่มีภาพของเจย์ขณะที่ทดสอบกับเขา

"เลือค" วิคบอก

ดวงตาสีทองของเวนดี้จ้องมองภาพการสร้างอาณาเขตของเจย์นั่งแล้วเอ่ยขึ้นในที่สุดว่า

"เป็นเด็กที่ผ่านอะไรมาเยอะเลยนะ"

วิคยกถ้วยน้ำชาของตัวเองขึ้นจิบ แล้วภาพที่ปรากฏอยู่ท่ามกลางไอสีขาวก็หายไป

"คนฝึกโฮโนรูอุสมิใครไม่ต้องผ่านเรื่องราวพวกนั้นกันบ้างละ"

คนเป็นพี่สาวมองน้องชายอย่างเห็นด้วย ความเงิบจึงเกิดขึ้นอีกครั้ง จนกระทั่งเสียงหนึ่งดังขึ้น

"นี่ไม่ใช่ว่ากลับไปแล้วหรอคะ"

สองพี่น้องกะพริบตาแทบจะพร้อมกัน ก่อนจะหันไปมองเจ้าของเสียง แล้วเรียกผู้มาใหม่อย่างพร้อมเพรียงว่า

"วิท"

"โง่เค็ๆ"

"ถ้าเห็นว่าเป็นเด็ก ก็ยกร้านให้ฉันสิคะ ค่าขนมไม่พอ" เวนดี้เปิดฉากเรียกร้องก่อน วิคเลยเอ่ยเสริมว่า

"ลดเวลาทำงานให้ผมหน่อย ผมนอนไม่พอ"

วิทมองหน้าสองพี่น้องสวอร์นแล้วหัวเราะ

"เจ้าหนูสองคนนี่นี่เพียวตั้งแต่เล็กจนโต ฉันริอูตสำหรับสอนเรื่องสนุกๆ ให้ทั้งหลายอย่าง ยังจะเรียกร้องเอาอะไรกับฉันอีก"

สองพี่น้องเห็นวิทบ่ายเบี่ยงไม่ยอมให้ในสิ่งที่ต้องการก็ละสายตาจากเจ้าของร้านน้ำชาวิทาเรีย แล้วยกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบ ทำหูทวนลมเสียอย่างนั้น

วิทหัวเราะหึๆ ในลำคอ ก่อนจะเอ่ยอย่างอารมณ์ดี

"พวกเขาเคลื่อนไหวแล้ว"

"ก็น่าอยู่ คุณเล่นส่งโซอี้ไปประกาศสงครามซะขนาดนั้น" เวนดี้เอ่ย

ดวงตาของวิทเปล่งประกายขึ้น "เพราะงั้นเลยจะส่งโซอี้ไปหากาปิ"

วิคหันมาสบตาอาจารย์ตัวเอง แล้วเอ่ยว่า "ถามนอร์ทหรือยังครับ"

วิทชักไหล่เหมือนไม่ยี่หระ ทำให้วิคถอนหายใจยาว ขณะที่เวนดี้พูดว่า

"ถึงไม่มีโซอี้ ซิมป์สันก็มีคนมากพอจะทำลายฮอปกินส์ในตอนนี้ได้อยู่แล้ว แต่ที่ไม่ทำก็เพราะมันทำไม่ได้ โลกเรานี่...ก็คลกคินะคะ"

"ที่ส่งโซอี้ไปหากาปิก็เพราะต่อจากนี้โซอี้จะตกเป็นเป้าของทั้งสองฝ่ายใช่ไหมครับ" วิคเอ่ย

"ใช่ และก็เพื่อเด็กคนนั้นจะได้เรียนรู้พลังของตัวเองให้ลึกซึ้งขึ้นด้วย ดังนั้น ฉันเลยจะขอแรงนายหน่อย วิค"

วิกกะพริบตา "ได้ครับ แต่ไม่ฟรี"

"ไม่ฟรีหรอกน่า นายก็จะสนุกด้วย"

วิกเลิกคิ้ว ใบหน้าที่ว่างุ่นเสมอก่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นจริงจัง จนวิทย์มกว้าง ในชีวิตของวิกมีเรื่องไม่กี่เรื่องที่ทำให้วิกสนุกได้ วิทรู้เรื่องนั้นคือ และการที่วิถีโฆษณางานชิ้นใหม่ของเขาขนาดนี้ ก็ทำให้วิกเริ่มสนใจขึ้นนิดหน่อย

"สอนโฮโนรุสุสให้เจย์"

"โย่ เจย์" เสียงทักของบอนทำให้เจย์ที่เดินลงบันไดเพราะเพิ่งเลิก

งานจากกะเข้าต้องหันไปมอง แล้วยิ้มน้อยๆ ให้

"สวัสดีครับคุณบอน เสื่อโคตสายนะครับ"

บอนยกมือกระดุกของเขาลูบเสื่อโคตสีแดงเลือดหมู พลังตอบอย่างภูมิใจว่า "คุณทักก้าซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดนะ"

"ครับ? เอเทมมูมีวันเกิดด้วยหรือ"

บอนหัวเราะ "โอ้ จะไปมีได้ยังไงครับ คุณทักก้ากำหนดเองนะสิ ก็วันที่เธอได้เจอผมครั้งแรกแหละ บอกว่าให้ถือวันนี้เป็นวันเกิดละกัน"

เจย์เลิกคิ้ว แล้วเงยหน้ามองกิมที่นั่งอยู่บนหัว

'เจ้าอย่าคิดอะไรน่าขนลุกแบบนั้นเชียวนะ'

ถึงจะถูกคักคอบอย่างนั้น แต่เจย์ก็ยังถามบอนต่อว่า

"แล้วถ้าเป็นเอเทมมูที่ไม่มีร่างกายอย่างคุณบอนจะหาซื้อของขวัญได้จากที่ไหนหรือครับ"

"เรื่องนั้นคงต้องไปถามโฮคินก็แล้ว เพราะมีแต่ยัวร์โกล็อกเท่านั้นที่มีของใช้สำหรับสปิริต ผมไปซื้ออาหารเที่ยงก่อนนะ เคี้ยวต้องไปลงพื้นที่กับसारวัตรต่ออีก"

"วันนี้มีแซนคัวิชแฮมซอสสูตรพิเศษของมาสเตอร์ทักก้าด้วยครับ ของโปรดคุณบอน"

บอนเดินผ่านเจย์ไปพลงคบไหล่เจย์เบาๆ อย่างขบขัน ส่วนเจย์

เดินอ้อมไปทางหลังร้านน้ำชาวิทาเรียเพื่อกลับขึ้นห้องพักของเขา

'ข้าไม่ยากล้าของขวัญ' กิริมเอ่ย

'แต่มันเป็นวันพิเศษนะครับ ผมได้ของขวัญผมยังดีใจเลย' เจย์ตอบพร้อมกับตั้งใจว่า จะหาของขวัญให้เหล่าเอเทมมูของเขาทุกคน

'เอ ต้องลองถามฮัสโมวกับบิมด้วยสิ ว่าจำวันเกิดตัวเองได้หรือเปล่า' เจย์คิด

'พูดไม่ฟัง ให้มาข้าก็ไม่เอาหรอก'

'แต่ถ้าให้สบู์โฟมล่ะครับ'

'อันนั้นเป็นของใช้ไม่ใช่ของขวัญ'

เจย์หัวเราะขณะก้าวเข้าห้องครัว

"ไมเจย์ อาหารกลางวันฉันแสดงฝีมือเองนะ" มิวท์เอ่ย พลองดูจานที่มีอาหารประเภทแป้งพันให้เจย์ดู แล้วพูดเสริมว่า

"ฉันเห็นนายกินแค่แซนวิชแตรงกวาก็เลยคิดว่า น่าจะมีคนชอบแบบนายหลายคน เลยลองทำแรปที่เข้ากับแตรงกวาดู นายลองชิมหน่อย ถ้าโอเคฉันจะลองเอาไปเสนอมาสเตอร์ทีก้า"

เจย์รับจานอาหารทดลองของมิวท์มา แล้วหันไปถามมาสเตอร์ทีก้าที่กำลังนวดแป้งว่า

"มิวท์ต้องทำอาหารคาวด้วยหรือครับ"

"ฉันเชื่อว่าอาหารอะไรก็ได้หมดแหละ อีกเดี๋ยวก็จะเข้าฤดูใบไม้ผลิแล้ว ลูกค้าจะเพิ่มอีกหลายเท่า ถ้าเรามีเมนูใหม่ๆ มาให้เลือกก็จะได้เพิ่มรายได้ให้ร้านด้วยไง วันนี้อากาศเย็นอย่าลืมห่มเสื้อให้อัสโมวใส่เสื้อหนาๆ นะ"

เจย์ที่กำลังย้ายแรปจากจานมาใส่กล่องอาหารจึงหันมาตอบว่า

"ฮัสโมวบอกไม่หนาวครับ เมื่อเช้ายังเล่นหิมะจนหิมะหยุดตกเลย"

ทีก้าเงยหน้ามองเจย์ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจังทั้งที่ยังคงยิ้มว่า

"ฮัสโมวเป็นปีศาจที่เกิดจากเปลวไฟ อากาศหนาวนะไม่เป็นไร แต่ถ้าเป็นหิมะที่มีเวทมนตร์เจือปนแบบนี้ก็ป่วยได้นะ"

'เป็นอัลคิลที่รู้เรื่องปีศาจจิ้งเลี่ยนะ มาสเตอร์คนนี่' กิติมเอ่ย ขณะ
ที่เจย์ไจหายวาบ เมื่อเช้าเขาเห็นอัสโมว่าเรงก็คิใจ แต่พอรู้ว่าหิมะจะทำให้
อัสโมป่วยได้ ชายหนุ่มก็เริ่มกังวล อยากกลับขึ้นห้องพักไปดูปีศาจน้อย
ที่ชนจนได้เรื่องเสียเดี๋ยวนี้เลย

"ถ้าป่วยแล้ว...เอ่อ ผมก็ต้องรักษาเองใช้ไหมครับ มาสเตอร์มูซอล
เคยบอกไว้"

พิคก้ายิ้มแต่ไม่ตอบ เธอก็มหันหน้าทำงานของเธอต่อ ขณะที่เจย์เอ่ย
ขอตัวกลับห้องเบาๆ

"หิมะเมื่อเช้ามืดมีเวทมนตร์เจือปนสูงมากเลยนะครับ ที่เป็นแบบนี้
เพราะอะไรครับ" มิวท์ถามขึ้นเมื่อเจย์เดินออกจากห้องครัวไปแล้ว

"วิชซอร์มีบาร์เรียร์คุ้มครองอยู่หลายชั้น บาร์เรียร์บางชั้นช่วยให้
สภาพอากาศในเมืองคิตลอคปี บางชั้นช่วยกรองไอเวทมนตร์ที่จะเป็น
อันตราย แต่ถ้าบาร์เรียร์เกิดกันไว้ไม่อยู่ สภาพอากาศก็จะเปลี่ยนแปลง"

"อย่างที่เราเห็นฝนตกพายุเข้าเป็นครั้งคราวสินะครับ" มิวท์ถาม
พิคก้าที่กำลังแบ่งแบ่งที่นวคจนฟูได้ที่เป็นก้อนเล็กก่อนนำไปพัก

"ใช่ แต่ถ้าเป็นฝนหรือพายุปกติที่ไม่มีเวทมนตร์เจือปนก็ผ่านเข้า
มาได้แหละ แต่หิมะ...แตกต่างออกไป เอาเถอะ ยังไงมันก็หยุดตกแล้ว
แสดงว่าเมจคงจัดการแล้วมั้ง" หญิงสาวตอบ

มิวท์มองอาจารย์สาวอย่างอยากรู้อยากถามต่อ แต่เพราะมีงานที่ต้องทำ
ค้างอยู่ เขาเลยอดใจไว้แล้วเร่งมือทำงานก่อน

ฝ่ายเจย์ที่เดินเข้าห้องพักก็พบว่าทั้งแอ็ก อัสโม และบิมีไม่มีใคร
ตื่นสักคน ในห้องจึงมีเพียงโซนนั่งทำรายงานอยู่คนเดียว

"โอ๊ย! เสรีจลัทธิ" คนที่ขะมักเขม้นทำรายงานอยู่โพล่งเสียงดัง
แล้วเอนหลังไปพิงโซฟา ก่อนจะหันมาสบตาเจย์พลางถามว่า

"ลูก้าเยอะไหม"

เจย์วางกล่องอาหารลง พลางส่ายหน้า "ไม่เยอะ ทำเสร็จแล้วหรอ"

"ใช่ อยากไปทำงานแล้ว มีอะไรกินมั้งอะ" โซอี้ตอบแล้วถามหา

ของกิน

"แรบ มิวท์ลองทำนะ กินไหม" เจย์นำเสนออาหารในกล่องที่ถือมา

"ไม่ๆ ฉันต้องการอาหารจริงๆ รออีกคืนดีกว่า เอ้อ! คุณเมจนี่เหมือนรู้ทันเลยนะ สิ่งฉันทำรายงานให้เสร็จก่อนเนี่ย" หญิงสาวเอ่ย พลังเก็บคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กใส่กระเป๋า แล้วลุกขึ้นบิดชี้เกียจแก่เมื่อย

"ก็ก่อนหน้านี้เธอฝึกหนักมาตลอดนี่นา พักหน่อยก็ดี" เจย์พูด ขณะหยิบเนื้อสเต็กที่แฉีกหมักไว้ให้เมื่อเช้าออกจากตู้เย็นมาเตรียมย่าง

"พักมันก็ดี แต่ก็ตื่นเต้นด้วย ไม่รู้คุณวิหะสอนอะไรฉัน มาสเตอร์ฝึกหัดต้องทำอะไรบ้างก็ไม่รู้ ก่อนหน้านี้ทำอย่างมากที่สุดก็ไปตรวจรับของกับคุณเมจที่ทำเรือ" หญิงสาวเอ่ย พลังเดินไปหยิบเหยือกน้ำพั่นซ์ที่เจย์ทำคิคูเย็นไว้เสมามาเทใส่แก้วดื่ม แล้วพอเห็นเจย์เดินผละไปที่ห้องนอนจึงถามว่า

"ไม่ย่างเนื้อเลยเหรอ เคี้ยวอัสโมวก็คืน"

"อย่างสิ แค่อัปคูลอัสโมวก่อน มาสเตอร์พิกก้าบอกว่า หิมะที่ตกเมื่อเช้านะอาจทำให้อัสโมวป่วยได้" เจย์ตอบพลังเปิดประตูห้องนอนอย่างแผ่วเบา เห็นแฮกนอนอยู่บนเตียงโดยมีสองแสนบนอนขานาบบ้าง

ชายหนุ่มเอื้อมมือไปแตะหน้าผากเด็กน้อย แล้วถอนหายใจโลงอกที่อัสโมวไม่มีไข้

"เจย์" เมื่ออัสโมวรับรู้ว่ามีเจย์ยื่นมือมาแตะตัวก็ปรือตาเรียก แล้วโผล่เข้ากอด เจย์จึงกอดเด็กน้อยที่เหมือนกับละเมออย่างเอ็นดู แต่แล้วเขาก็พบว่ามันบางอย่างผิดปกติ

'กิดิม'

'เจ้าหนูนี้หายใจผิดปกติ' กิดิมตอบ

เจย์อึ้งอัสโมวขึ้นทันที พอรับรู้ถึงการเคลื่อนไหวผิดปกติก็ลืมหืมตา เมื่อเห็นเจย์อึ้งอัสโมว เจียงซือน้อยก็ผุดลุกขึ้นถามทันที

"อัสโมวเป็นอะไร"

"น่าจะไม่มีสบายครับ ทำยังไงดีล่ะ" เจย์พึมพำอย่างร้อนใจ

แม้ท่าทางของเจย์จะเชื่องช้าเป็นปกติ แต่บิรมคู่ออกว่าเจย์ไม่สบายใจมาก เจียงซือน้อยเลยลอยมาหาเจย์แล้วถามว่า

"เพราะหิมะนั้นแหละ"

"ใช่ ผมคงต้องไปหามาสเตอร์มูซอล ผมรู้แต่วิธีการรักษาแผล แต่ถ้าป่วยเป็นไข้แบบนี้ไม่รู้ว่าจะรักษาอย่างไร"

บิรมพยักหน้าอย่างเห็นด้วย เลยตามเจย์ออกมาจากห้อง โซอี้จึงร้องทักว่า

"อัสโมวเป็นอะไร"

"เหมือนจะหายใจลำบากครับ ผมต้องพาไปหามาสเตอร์มูซอลเอ่อ..." เจย์ตอบพลางเหลือบไปมองกล่องเนื้อหมักที่เขาเตรียมไว้วางหนึ่ง โซอี้เลยอาสาว่า

"เดี๋ยวฉันเก็บให้เอง นายรีบไปเถอะ แล้วฉันค่อยขี่จักรยานตามไป"

เจย์ค้อมศีรษะขอบคุณ แล้วเคลื่อนย้ายตัวเองไปยังอะพาร์ตเมนต์ของเคียคี้ ก่อนจะก้าวขึ้นบันไดเพื่อไปยังห้องของมาสเตอร์มูซอล

คิงคอง! แอ็ค!

อัสมายามาเปิดประตูหลังเสียงออก เมื่อเห็นเจย์อุ้มอัสโมวมาด้วยปีศาจสาวก็พุดขึ้นว่า

"อัสโมวป่วยเพราะหิมะละสิ"

'โห แค่มองแวบเดียวก็รู้เลยหรือ' เจย์คิดพลางพยักหน้า

"ครับ ผมไม่รู้ว่าจะรักษาอัสโมวอย่างไร เลยพามาให้มาสเตอร์คู"

อัสมายาเปิดประตูกว้างขึ้น

"เข้ามาก่อนสิ มูซอบ้าน้ำอยู่ เดี๋ยวข้าดูอาการให้ก่อน"

เจย์เดินตามอัสมายาเข้าไปในห้อง ส่วนบิรมกระโดดตามมาไม่ห่าง ชายหนุ่มวางอัสโมวลงนอนบนโซฟา แล้วยกมือลูบหน้าลูบตาให้ปีศาจน้อยที่ไม่เคยอยู่นิ่งๆ ได้นานขนาดนี้เป็นอย่างเป็นห่วง

"ถอยไปก่อน" อัสมายาสั่ง

เจย์รีบทำตาม แต่ก่อนที่ปีศาจเผ่ากระดูกสาวจะทันได้ตรวจอาการของอัสโมว มาสเตอร์มูซอลก็ยื่นมือที่ไพล่พันเสื้อคลุมอาบน้ำมาจับมืออัสมายาเอาไว้

"ข้าแค่จะตรวจน่า" อัสมายาบ่น พลังสะบัดมือ

แต่มูซอลกลับเอ่ยเสียงคุ่ว่า "ไม่ได้ คิดขึ้นมาจะยุ่ง ออกไปนั่งอยู่อีกห้องหนึ่งเลย"

อัสมายากอดคอพรางเถียง "ข้าไม่ป่วยง่าย ๆ หรือหน้า โศแล้วนะ"

มูซอลส่งสายตาปรามปีศาจของเขา แล้วหันมามองอัสโมว

"ผมผิเองครับมาสเตอร์ เมื่อเข้ามาผมไม่รู้ว่ามีอะไรกับอัสโมว เลยปล่อยไว้ให้เขาวิ่งเล่นซะนานเลย" เจย์เอ่ยอย่างรู้สึกผิด

"ไม่เป็นไร ไ้หวัคปีศาจเกิดขึ้นได้บ่อย แต่ไม่เป็นน่าอะไรที่สุด"

เจย์ลูบหัวอัสโมวเบาๆ "ไ้หวัคปีศาจหรือครับ เหมือนไ้หวัคของมนุษย์หรือเปล่า"

มูซอลยื่นมือมาทาบหน้าอกของอัสโมว แล้วเมื่อเขาคิดมือออกห่าง ฟองอากาศสีแสดนับร้อยๆ ฟองก็ลอยติดมือเขาออกมา

"อาการทางร่างกายก็เหมือนนะ มีไ้ มีน้ำมูก ไ้ แต่ที่แยกว่าคือมันทำให้ร่างกายของปีศาจเข้าสู่ภาวะจำศีล หากไม่รีบรักษาก็อาจทำให้ระบบหายใจล้มเหลว แล้วไม่ฟื้นขึ้นมาอีก"

หัวใจของเจย์เหมือนหล่นวูบลง ขณะที่ฟองอากาศสีแสดที่ถูกดูดออกมาเหล่านั้นถูกพลังของมูซอลห่อหุ้มไว้ จากนั้นเขาก็เปลี่ยนให้มันเป็นฟองอากาศสีฟ้า ก่อนจะสลายไป

"แค็ก! แค็ก!" อัสโมวที่นอนนิ่งมาตลอดพลิกตัวไอโซลกจนตัวงอ เจย์ต้องอุ้มเด็กน้อยขึ้นมากอด แล้วลูบหลังให้อย่างเป็นห่วง

"ไม่เป็นไรแล้วละ แต่จะมีอาการเหมือนเป็นหวัคต่อไปอีกสักกระยะ ช่วงนี้อากาศจะเย็นหน่อยใส่เสื้อให้อุ่นๆ เข้าไว้ แล้วคกินพวกเนื้อสัตว์ เปลี่ยนเป็นกินอาหารอ่อนแทน แล้วก็..." มูซอลเหลือบมองบิมพรางกัวมือเรียก

บิมจึงกระโดดมาหา แล้วมุซอลก็ทาบทามมือกับหน้าผากบิม ลำแสงสีแดงแล่นปราดไปทั่วร่างของบิม ก่อนจะเกิดเป็นบาร์เรียร์สีแดงเคลือบตัวบิมไว้

"ร่างกายแข็งแรงครั้งนี้"

บิมยิ้ม "ข้ากินผักเยอะนะ"

"แต่เนี่ยก็สำคัญนะ ข้าว่าเราต้องกินให้ครบห้าหมู่" อัสมายาแย้งแทรกขึ้น จนมุซอลต้องปรายตามาปราม แต่ปีศาจสาวก็ยังยั่วว่า

"โปรตีนไง โปรตีนช่วยซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอ"

บิมได้ยินอย่างนั้นก็ยิ้มซ้ำ ขณะที่มุซอลเอยกับเจย์ที่มองบิมอย่างกังวล กลัวว่าบิมจะป่วยไปอีกคน

"ไม่มีอาการ แต่ไม่ได้หมายความว่าไม่ได้รับเชื้อนะ เลยต้องเคลือบบาร์เรียร์คุ้มซับไอเวทมนตร์ที่เจือปนไว้"

"ขอบคุณมากครับ"

มุซอลถอนหายใจ "ไม่ต้องขอบคุณ ผมทำให้คุณแค่ครั้งเดียว"

เจย์ที่ยังอึดอัดไม่วางใจก็อมศิริชะให้มุซอลอย่างซาบซึ้งที่มาสเตอร์ยอมสอน

"ผมจะจำไว้ครับ แล้วจะไม่ให้อัสโมวเล่นหิมะอีก ขอโทษที่มารบกวนนะครับ"

มุซอลโบกมือ เจย์เกรงใจที่มารบกวนมาสเตอร์เลยขอตัวออกจากห้อง มุซอลที่เดินตามมาส่งพุดยั่วว่า

"เพราะมีไอเวทมนตร์อยู่ในอากาศ ถ้าอัสโมวมีอาการอีก ก็ให้ทำอย่างที่ทำให้คุณเมื่อกันะ"

เจย์ก็อมศิริชะรับ "ครับ"

มุซอลมองส่งเจย์เดินลงบันไดไป เมื่อปิดประตูห้อง ชายหนุ่มก็พบว่ามิแวกไม่ได้รับเชิญอยู่ในห้องเขาแล้ว

"ยังใจดีเหมือนเดิมเลยนะ...พี่"

มุซอลสบตาชายชราผู้กุมอำนาจของตระกูลซิมป์สันมาหลายปี แล้ว

เอ๋ยเสียงขรึมว่า

"คนนี้มีมารยาทเขาเข้ามาทางประตูกันนะ โรนัล"

Fresh in the Morning

3

เด็บบิโหว

ตระกูลชิมปัสันเป็นตระกูลฟอมคที่เก่าแก่ที่สุดตระกูลหนึ่ง และ พวกเขาถือฟอมคตระกูลแรกๆ ที่มาลงหลักปักฐานในวิชโคสต์ หรือที่คนเฒ่าคนแก่เรียกกันว่า คาบสมุทรแม่มค เชื่อกันว่าเมื่อตระกูลชิมปัสันรับข้อเสนอของตระกูลแซมปัสัน ประเทศโคมาเลียจึงได้ก่อตั้งขึ้นจนเจริญรุ่งเรืองมาถึงทุกวันนี้ และด้วยรากฐานนี้ พวกเขาจึงทรงอำนาจในประเทศนี้อย่างมาก แต่ก็ยังมีกลุ่มคนที่ไม่เกรงกลัวพวกเขา และ มูซอล วอร์เคซคือหนึ่งในนั้น

"อัสมายาสบายคิโหม" โรนัลตาม ขณะที่มูซอลวางถ้วยน้ำชาลงตรงหน้าเขา

"ก็อย่างที่เห็น" มูซอลตอบ พลังพยักพยเค้นหน้าไปทางอัสมายา ซึ่งนั่งขัดสมาธิทักสลักจานใหญ่ที่มูซอลเพิ่งทำเสร็จ และกินโดยไม่สนใจแขกผู้ไม่ได้รับเชิญ

"แล้วอยากไปเที่ยวสเปลเลียโหม"

ดวงตาสีแดงของอัสมายาเหลือบมองโรนัลแวนหนึ่ง ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงไม่โยคีว่า

"ไม่"

โรนัลยัม ขณะด้วยน้ำชาที่วางอยู่ยกขึ้นโดยมือที่มองไม่เห็น

"ถ้าอยากจะอยู่ในห้องนี้ก็ปรากฏตัวออกมาซะ" มูซอลเอ่ย เมื่อ
ทรุดตัวลงนั่งข้างอัสมายา

โรนัลจึงหันไปมองเบาะที่ว่างข้างตัวเขา แล้วด้วยน้ำชาก็ถูกส่งมาหา
ชายชรา

"ชิมิเนียร์" ชายชราเรียกปีศาจของเขา แล้วร่างของชายหนุ่ม
เจ้าของเส้นผมสีน้ำตาลยาวจรดพื้นก็ปรากฏขึ้น

"ขอภัยที่ทำให้ท่านอารมณ์เสีย" เสียงแหบกลวงๆ เหมือนดังจาก
ปล่องขนาดใหญ่ดังขึ้น ทั้งที่ปากของชิมิเนียร์ไม่ขยับเลย

"ไม่ได้อารมณ์เสียอะไร แค่อยากจะเลี้ยงขนมเท่านั้น" มูซอลตอบ
พลางคิดนิ้ว ขนมหักก่อนใหญ่ก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า อัสमार้องท้วงคัง
ลั่นว่า

"นั่นมันของหวานของข้านะ!"

"เมื่อวานพิภพให้เค้กก้อนใหม่มาอยู่ในตู้เย็น จะกินเค้กก้อนนั้นหรือ
ก้อนนี้"

อัสมายาผุดลุกขึ้น แล้วตอบว่า "ก้อนนั้น"

โรนัลมองตามแผ่นหลังของปีศาจสาว แล้วหันกลับมาสบตามูซอล
ที่มองชิมิเนียร์ยกจานเค้กมาใกล้ ก่อนจะอ้าปากที่ขยายกว้างจนเห็นคม
เขี้ยวของสัตว์ร้ายจับเค็กทั้งก้อนเข้าไปในคำเดียว

"ใจคักับปีศาจไม่เปลี่ยนเลยนะพี่" โรนัลเอ่ย

มูซอลเหลือบสบตากับน้องชายแล้วพุดว่า "นอร์ททส่งนายให้มาคุย
เรื่องอะไร"

"ทำไมพี่ถึงคิดว่าเป็นท่านนอร์ทล่ะ"

"เพราะถ้าไม่ใช่ นอร์ททส่งมา นายไม่มีทางเข้ามาในอะพาร์ตเมนต์
นี้ได้"

"ก็จริง อาณาเขตของท่านเมจแข็งแกร่งเกินไป จัน...เรามาเข้าเรื่อง
กันเลยเถอะ"

มุซอลยกมือขึ้นกอดคอ

"ได้ข่าวว่า ท่านวิทจะส่งโซอี้ไปบนเรือ เมอคาคิ"

"ใช่ วันนี้ฉันจะเป็นคนพาไปส่ง"

"พี่ช่วยเกลี้ยกล่อมโซอี้ได้ไหม ให้หลานกลับบ้าน"

ความเจ็บเกิดขึ้นระหว่างสองพี่น้องชั่วขณะ ก่อนมุซอลจะหัวเราะ

"โซอี้เป็นหลานของนาย นั่นไม่ใช่หน้าที่ฉัน"

โรนัลต้องมุซอลโดยไม่หลบตา นั่นเป็นการแสดงออกที่ชัดเจนว่า เขากำลังหัวเราะเยาะพี่ชายอยู่ หากเป็นตอนก่อนวันที่คุณแม่จะตาย คงไม่มีใครนึกว่า เขาจะต้องมาเผชิญหน้ากับพี่ชายคนโตของตัวเองในลักษณะนี้

'อย่าว่าแต่นั่งมองหน้ากันเลย ซิมป์สันทุกคนไม่เคยเห็นคนคนนี้อยู่ในสายตาค้วยซ้ำ' โรนัลคิด พลางนึกถึงภาพเปลวไฟเผาผลาญที่ลุกท่วมตัวผู้เป็นแม่ของเขา

ในเวลานั้นเขาไม่ได้ยินเสียงกรีดร้องของแม่เลยสักนิด สิ่งที่เขาได้คิดตามีเพียงรอยยิ้มและดวงตาที่เป็นสุข แล้วผู้หญิงของซิมป์สันก็จากไป โดยทิ้งพวกเขาเหล่าผู้ที่สับสนเสียของเธอไว้เบื้องหลัง พร้อมกับความจริงที่ว่า ค่อยให้พวกเขาพยายามแค่ไหน ก็ไม่มีทางชนะลูกชายคนโตของแม่ที่มีสายเลือดของมนุษย์ธรรมดาอยู่ครึ่งหนึ่งอย่าง มุซอล วอร์เคซ ได้

"วิซซอร์คือบ้านของเด็กคนนั้นมาตั้งแต่แรก ถ้าอยากให้โซอี้กลับไปเยี่ยมก็ไปพูดกับเด็กคนนั้นเอง ฉันไม่เกี่ยว"

โรนัลหรีตามองพี่ชายอย่างค้นหา แล้วถามว่า

"พี่รู้มาตั้งแต่แรกแล้วใช่ไหม ว่าโซอี้สามารถเป็นผู้วิเศษได้"

มุซอลเอ่ยด้วยสีหน้าเฉยเมย

"ฉันต้องถามซิมป์สันอย่างพวกนายมากกว่าว่า ทำไมถึงไม่รู้"

พี่น้องต่างพ่อสองคนจ้องตากันนิ่งนาน จนกระทั่งอัสมายาเดินกลับมาพร้อมกับจานขนาดใหญ่ที่วางเค้กทั้งก้อนเต็มจานพอดี เธอเห็นทั้งมุซอลและโรนัลนั่งนิ่งก็เลยหันไปมองซิมิเนียร์ที่นั่งนิ่งเหมือนกัน พลาง

พูดว่า

"ข้าไม่แบ่งเค้กให้หรอกนะ"

ซิมิเนียร์เหลือบมองเค้กในมืออัสมายา แม้ไม่พูดออกมา แต่แววตาของเขาก็บอกชัดว่าอยากกินอีก แต่ปีศาจอัสโมวสาวกลับจ้วงเค้กเข้าปากกินอย่างรวกเร็ว แล้วพูดว่า

"มันมีนิกเดียว เจ้าก็ให้สปิริตของเจ้าซื้อให้เองแล้วกัน"

"อัสมายา" มูซอลปราม

อัสมายาเลยเดินมานั่งข้างมูซอล แล้วตอบเสียงอ่อยว่า

"ก็มันเค้กของข้า"

"ท่านนอร์ทต้องการแบบแปลนของสำนักงานใหญ่ฮอปกินส์" โรนัลเอ่ยขึ้นในที่สุค

มูซอลเลิกคิ้ว แต่ไม่พูดอะไร

"ท่านนอร์ทรู้ว่าท่านเมจได้มันมาแล้ว"

"จันนายก็คงต้องไปขอจากเมจ"

โรนัลถอนหายใจเฮือกใหญ่ และนั่นทำให้มูซอลยิ้มย้ม

"ไปขอมาแล้วสินะ ก็ตามนั้น เอาละ จะกลับเลยไหม"

"ผมไม่สบาย"

มูซอลที่ลุกขึ้นเพื่อเดินไปเปิดประตูชะงัก แล้วหันมาสบตาน้องชาย โรนัลจึงพูดต่อว่า

"สิ่งมีชีวิตย่อมต้องจากโลกนี้ไปในที่สุด แต่ซิมปีสัน...ครอบครัวเรายังมีเรื่องต้องจัดการอีกมาก"

"ครอบครัวของนาย" มูซอลแย้งเสียงเรียบ ขณะแผ่พละกำลังกดดันแขกที่ไม่ได้รับเชิญให้ลุกจากที่นั่ง แต่บาร์เรียร์ของซิมิเนียร์ก็ต้านทานพลังนั้นไว้

"เมื่อไรที่จะปล่อยวางเรื่องนั้น" โรนัลถามพร้อมกับลุกขึ้น ขณะที่มูซอลมองเขาด้วยแววตาเย็นชา

"ใครกันแน่ที่ยังไม่ปล่อยวาง ซิมปีสันมันสำคัญต่อโลกใบนี้ขนาด

นั่นเลยหรือไง สำคัญตัวเองผิดไปแล้วมั้ง โรนัล"

"มันก็สำคัญมากพอที่จะทำให้การฆ่าพ่อของพี่เป็นเรื่องจำเป็น"
เปรี๊ยะ!

เสียงบาร์เรียร์ของซิมิเนียร์แตกร้าวดังขึ้น ทำให้โรนัลต้องยกมือ
ส่งไอพลังสีเลือดหมูเข้าผสานรอยร้าวนั้น การเผชิญหน้ากันระหว่างพี่น้อง
ต่างพ่อดำเนินไปเพียงเสี้ยววินาที เสียงของเคียก็กึกดังตามมา

"ในอะพาร์ตเมนต์นี้ไม่อนุญาตให้มีการต่อสู้นะครับ"

สิ้นคำพูดของเคียก็ พลังใดๆ ที่เคยไหลวนอยู่ในห้องรับแขกก็สลาย
หายวับไป โรนัลหันไปล้อมีศีรษะให้เคียก็ ขณะที่มุซอลทำเพียงมองเพื่อน
เคียก็เดินเข้ามาตบไหล่มุซอล แล้วยื่นแปลนกระดาษให้โรนัล

"อยากได้นี้ใช่ไหม"

โรนัลรับมาคลี่ดูแล้วเงยหน้าสบตาเคียอย่างไม่เข้าใจ เคียก็เลย
ตอบด้วยรอยยิ้มว่า

"ครั้งที่แล้วที่ท่านนอร์ทส่งคุณมาขอ แปลนมันยังไม่สมบูรณ์ แต่
ตอนนี้สมบูรณ์แล้ว ฝากมอบให้ท่านนอร์ทด้วย"

โรนัลส่งม้วนกระดาษให้ปีศาจของเขา พลังเอ่ยว่า "ขอบคุณท่าน
เมจ"

เคียก็ยังงยืมแล้วผายมือไปที่ประตู

"ขอบคุณที่มาเยี่ยมมุซอนะครับ"

มุซอลพนมมทวยใจ แล้วเดินกลับไปนั่งที่โซฟา ขณะโรนัลก็ทำได้
เพียงล้อมีศีรษะให้เคียก็ ก่อนจะหันไปหามุซอลแล้วเอ่ยว่า

"ซิมปีสันยังรอพี่เสมอ"

"กลับไปเถิดๆ ก็ไม่มีใครว่าหรอก" มุซอลเอ่ยเสียงเรียบ โรนัล
จึงเดินออกจากห้องไป

เคียก็รอนหัวหน้าตระกูลซิมปีสันออกจากห้องแล้ว เขาจึงปิด
ประตูพรางเดินมาทักตัวลงนั่งในตำแหน่งที่โรนัลนั่งเมื่อกี้ พลังพูดว่า

"นายยังโกรธพวกเขาอยู่จ้ะหรือ"

"เปล่า"

"แค่นายเล่นเอาอาณาเขตของฉันทันสะเทือนเลยนะ" เคียตี้เอ่ยกลับหัวเราะ

"มุขแค່ห้วงโรนัล ที่เขาเห็นซิมป์สันสำคัญว่าสุขภาพตัวเองนะ" อัสมายาตอบแทน ทำให้มุขอลส่งสายตาไปปรามปีศาจประจำตัว แต่อัสมายากลับยังไหล่ แล้วกินเค้กของตัวเองต่อ

"อายุขัยของโรนัลได้ถูกกำหนดไว้แล้วตั้งแต่วันที่เขาก้าวมาเป็นเมจิกलिस्ट" เคียตี้เอ่ย ขณะที่สีหน้าของมุขอลเกร่งขมลง เคียตี้เลยถอนหายใจให้แก่ความปากแข็งของเพื่อนแล้วพูดต่อว่า

"โลกกำลังเปลี่ยนอีกครั้ง นายเองก็รอเวลานี้อยู่ไม่ใช่หรือ"

"โลกกำลังเปลี่ยน แต่มันคงเปลี่ยนเร็วขึ้นเมื่อนายให้แปลนนั้นแก่นอร์ท วิทรู้เรื่องนี้หรือเปล่า"

เคียตี้หัวเราะ "รู้สิ วิทบอกให้ให้ไป"

"ทำไม"

ดวงตาของเคียตี้เปล่งประกาย

"เพราะมันถึงเวลาแล้วที่ซิมป์สันควรทำสิ่งที่ควรทำสักที"

ครูชเงยหน้าขึ้นจากงานที่ทำ เมื่อคู่หูของเขานั่งลงบนเก้าอี้ที่หน้าโต๊ะทำงานของเขา แล้ววางแฟ้มเอกสารปีกหนาลงตรงหน้า ชายหนุ่มสบตาเพื่อนแล้วดึงแฟ้มนั้นมาเปิดออก

"แผนงานโลตส์ก็อดเฟสติวัลของปีนี้ นายคุสิว่ามันจัดที่ไหน"

"นอร์ทวู้ด" ครูชเอ่ยชื่อสถานที่ที่ระบุไว้ในเอกสาร

"ฉันทบอกเลย งานนี้จะไม่เหมือนกับทุกปีที่ผ่านมาดับไฟ หรือปลุกผักปลูกหญ้า พวกเขาเตรียมการเพื่อ เจย์ สก็อต โดยเฉพาะ"

ครูชพลิกหน้ากระดาษไปเรื่อยๆ แล้วเอ่ยว่า "นายจะลงไหม"

"ไม่ ฉันทไม่อยากสู้กับเด็ก" บีสต์ตอบ

ครูชเหลือบมองเพื่อนแวบหนึ่ง แล้วคลี่ยิ้ม "ไม่อยากแก้มือหรือไง"

บิสต์ชักไหล่ ครูซจึงปิดแฟ้มแล้วถามเปลี่ยนเรื่องว่า

"ตามรอย เจย์ สก็อต ไปถึงไหนแล้ว"

"ได้ไม่มาก ตามเขาในปัจจุบันง่ายกว่า รู้ไหมตั้งแต่งานโลด์ก็อด เฟสคิวล์ปีที่แล้วมีคนสนใจสก็อตมากขนาดตั้งเพชรรวมกลุ่มกันตามคิควิต เขาเลยนะ ตั้งชื่อเสียเก้เลย *EveryJay*"

"ตามคิควิตยังง"

บิสต์หัวเราะ "ก็แอบถ่ายรูปตอนเจย์ออกมาอยู่นอกร้าน โพสต์เรื่องเล่าจากคนที่เห็นเขา บอกเลยยอดคนคิดตามเพจเป็นล้าน แคมเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพราะทุกคนอยากรู้ว่า เขาเป็นแม็กซ์ลิสต์ไคยังง ฉะนั้นโลด์ก็อด เฟสคิวล์ในปีนี้อะมีคนสนใจมาก งานนี้สภาเมืองนอร์ทวูดถึงขั้นเตรียมที่พักสำรองไว้เลยนะ"

ครูชมองเพื่อนนิ่งๆ เพราะเขายังไม่ได้คำตอบที่เขาถามไป บิสต์เลยถอนหายใจ แล้วตอบว่า

"ฉันพยายามหาภาพเขาก่อนที่จะไปทำงานที่ร้านน้ำชาวิทาเรีย เน้นหาภาพที่น่าจะเป็นช่วงที่เขาใช้พลัง มันก็ได้มาไม่กี่ภาพ..." บิสต์เอ่ย พลงาคิดนึก แล้วรูปภาพของเจย์ในอิริยาบถต่างๆ ก็ปรากฏขึ้น แม้จะเห็นไม่ชัดว่าเจย์ใช้พลังหรือไม่ แต่บิสต์ก็ซุ่มไปที่เส้นผมของเจย์พลงาอธิบายต่อว่า

"...ทุกภาพ ผมของสก็อตยังไม่กลายเป็นสีขาว นั่นพออนุมานได้ว่าเขาน่าจะเดินอยู่บนเส้นทางของผู้วิเศษหลังจากที่เขาเริ่มมาทำงานที่ร้านน้ำชาวิทาเรีย"

"แล้ว?"

บิสต์เปลี่ยนภาพไปเป็นภาพของเจย์ในปัจจุบัน

"ที่ฉันพุดถึงเพรานั้น เพราะฉันได้ภาพจากพวกเขามาเยอะ ฉันว่าหน่วยข่าวกรองของเรายังหาภาพของ เจย์ สก็อต ได้ไม่เยอะเท่าพวกเขา... นายดูภาพพวกนี้นะ"

ครูซดูภาพที่เคลื่อนตัวไปเรื่อยๆ หลายสิบภาพ พวกมันเป็นภาพที่เหมือนกับแอบถ่าย บางภาพก็ไม่ชัด และทุกภาพมีเจย์อยู่ในส่วนใด

ส่วนหนึ่งของภาพเสมอ ตอนแรกครูชก็ไม่คิดอะไร จนกระทั่งชายหนุ่มเริ่มสังเกตว่า ภาพทั้งหมดเคลื่อนไหวตามกิจวัตรประจำวันของเจย์

"...ช่วงเวลามัน"

มุมปากของบีสต์ยกขึ้น

"ใช่ คุณเหมือนหนุ่มน้อยปริศนาของเราจะไม่ค่อยได้พักผ่อนนะ ตอนแรกฉันก็นึกสงสัยอยู่แล้ว ว่าทำไมเขาถึงทำงานในทุกกะของร้านได้ ถึงจะได้พักช่วงละสามชั่วโมง แต่คนเรามันนอนแค่นั้นจะไหวหรือ แต่พอมานั่งสังเกตภาพพวกนี้ ฉันก็พบว่า...เขาไม่ได้นอนเลย"

ครูชเหลือบสบตาบีสต์ บีสต์เลยพูดต่อ

"ความจริงต้องบอกว่า เขานอนไม่ได้"

"เพราะอะไร"

บีสต์สลายภาพทั้งหมดทิ้งแล้วยักไหล่

"ไม่รู้ ตอนเวลาปกติเราไม่ค่อยได้สังเกต ว่าเขาเคลื่อนไหวผิดจากคนทั่วไป แต่พอเอาคลิปการทดสอบของเขาทั้งสองครั้งมาดูอีกรอบ ก็พบว่าเขาเคลื่อนไหวด้วยตัวเองน้อยมาก อาจเรียกได้ว่าร่างกายของเขาเคลื่อนไหวโดยใช้เวทมนตร์เกือบหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์"

แล้วบีสต์ก็นำภาพการเคลื่อนไหวของเจย์ขึ้นฉายบนหน้าจอเวทมนตร์ ครูชมองมันอย่างตั้งใจแล้วพูดว่า

"ผลข้างเคียงของการเป็นแม็กซ์ลิสต์นั่นแหละ"

"เป็นไปได้สูง พวกเราก็เคยเห็นในศูนย์วิจัยลับของสเตอร์นเกต แล้วนี่ พวกพ่อมดที่ฝึกมากกว่าสามศาสตร์ ร่างกายพวกเขาจะเริ่มรับภาระไม่ไหว สุดท้ายก็เสียชีวิตเอะแอะ" บีสต์ตอบ

"แต่ทุกคนไม่ได้ฝึกจนสำเร็จแต่ละศาสตร์เวทมนตร์อย่างสก็อตนะ"

บีสต์ฉีกยิ้มกว้าง

"ใช่ ฉันเลยตั้งสมมติฐานใหม่ว่า หรือนี่คือ ทางที่ผู้ที่ครอบครองทุกสิ่งต้องเดินผ่าน"

ครูชสุทธหายใจลึก ความจริงบางอย่างค่อยๆ เปิดเผยออกมา ในโลกนี้มีพอมคแม่มคที่ครอบครองความเป็นที่สูงสุดในศาสตร์ต่างๆ อยู่เจ็ดคน นำแปลกที่คนทั้งเจ็ดนั้นอยู่ในองค์กรเดียวกัน แถมมีอาจารย์คนเดียวกันนั่นคือ วิท ประเด็นคือ เกือบหนึ่งปีที่ผ่านมา พวกเขาได้เจอคนอีกคนที่ครอบครองพลังเหมือนกับวิท นั่นคือ เจย์ สก๊อต

'นี่คือเหตุผลที่วิทปกป้องเขานั้นหรือ' ครูชคิด

"นี่คือข้อมูลทั้งหมดในตอนนี้ที่ฉันหามาได้ บอกเลยยิ่งเฝ้าดู เจย์ สก๊อต ฉันก็ยิ่งสงสัยว่า สก๊อตจะให้ร้านน้ำชาวิทาเรียคุ้มครองเขาทำไม ในเมื่อเขามีพลังขนาดนี้ ต่อให้ฮอปกินส์ส่งคนที่เก่งที่สุดไปหา ก็เชื่อว่าจับเขาได้ง่ายๆ"

"บางทีเขาอาจไม่ได้หาคนคุ้มกัน" ครูชตอบ แต่ก่อนที่บีสต์จะพูดอะไรต่อ เสียงโทรศัพท์มือถือของครูชก็ดังขึ้น ชายหนุ่มจึงล้วงมันออกมา แล้วกดรับสาย

"ไจ แมท"

บีสต์เลิกคิ้ว แต่ก็ยั้งนั่งนิ่ง ขณะที่ครูชฟังคนโทร. มาพูดว่า

"ดูเหมือนรูลทอล์กหลายหน่วยจะพยายามใช้อุปกรณ์ใหม่เจาะบาร์เรียร์ของวิซซอร์นะ"

"นายรู้ได้ยังไง"

"หิมะตกเมื่อเช้า"

ครูชนิ่งไป

"โซ้ออยู่ที่ไหน"

"นายห่วงแค่นั้นหรือไง"

ดวงตาของครูชเปล่งประกายขึ้น

"เพราะนั่นอยู่ในข้อตกลงของเรา"

"น้องสาวนายกลับมาถึงวิซซอร์เมื่อวาน ที่นั่นมีงานปาร์ตี้ หลังจากนั่นเธอก็อยู่แถวๆ ร้านคลอด แต่ตอนนี้น่าจะออกไปแล้ว"

"ออกไปไหน"

เสียงแมทิวถอนหายใจยาวดังขึ้น แต่คนปลายสายก็ยังตอบกลับ
มาในที่สุดว่า

"เมอคาโด ฉันเห็นมาสเตอร์มูซอลไปส่งเธอขึ้นเรือเมื่อกี้"

ครูซนิ่งงันไปจนปลายสายเรียกซ้ำ

"นายฟังฉันอยู่หรือเปล่า"

"ฟัง ฝากดูแลทางนั่นด้วย"

"นายจะให้ฉันดูแลอะไร นั่นเรือของท่านกาปีนะ น้องสาวนายไม่
เป็นอะไรหรอกน่า"

"เปล่า ฉันไม่ได้ให้นายดูแลโซอี้..."

ครูซลุกขึ้นแล้วเดินไปยังแผนที่ของประเทศโคมาเลียซึ่งตอนนี้มี
หมุคสีปักอยู่เต็มไปหมด ขณะพูดต่อว่า

"...แต่เป็นวิซซอร์ต่างหาก"

4

ไอร่าย

เจย์รู้สึกเสียใจนิดหน่อยที่ไม่ได้ไปส่งโซอี้ที่เรือ เมอคาคาโค เพราะ
อัสโมวถอดเขาแน่นไม่ยอมปล่อย ครั้นจะพาอัสโมวไปด้วย ทั้งที่อากาศ
ข้างนอกห้องเย็นมากอย่างนี้ก็คงไม่ได้ สุดท้ายชายหนุ่มเลยใช้เวลา
ระหว่างที่ไม่ได้เข้ากะดูแลอัสโมวเพียงอย่างเดียว

"เพราะเจ้าไม่กินผักนั้นแหละ ร่างกายก็เลยไม่แข็งแรง" บิมซ้ำเติม
คนป่วย ขณะใช้ผ้าชุบน้ำเย็นบิดจนหมาดมาวางบนหน้าผากเจ้าปีศาจน้อย
กลุ่มที่จำใจปล่อยเจย์ที่เจ้าตัวเกาะติดหนีเป็นตุ๊กแกมาตั้งแต่เช้า เพื่อให้
เจย์ไปเข้ากะทำงานตามเวลาปกติ

"ฝากคุณอัสโมวด้วยนะบิม" เจย์สั่งขณะสอศชายเสื้อเข้าทางเกง
จากนั้นหยิบผ้ากันเปื้อนสีแดงมาผูกคาดเอว

"ข้าไม่ชอบผัก" อัสโมวแย้งบิมเสียงแหบ พลังมองเจย์แตงตัว
หน้าหงอยตาปรอย เจย์เลยต้องเดินมาลูบหัวปลอบอัสโมวแล้วพูดว่า

"ผมไปทำงานแป๊บเดียวก็กลับ ถ้าหิวก็กินโจ๊กที่แธ็กทำไว้ให้ก่อน
นะครับ"

"ข้าอยากกินเนื้อ" ปีศาจน้อยเรียกร้องของโปรด

เจย์ส่ายหน้า "เอาไว้ให้หายดีก่อน ผมจะย่างเนื้อให้กินเยอะๆ เลย

ฉะนั้นอัสโมวต้องหายไวกะนะ"

อัสโมวพยักหน้าหงิกๆ ขณะที่บิมรีบอสาหาเพื่อให้เจย์หายห่วงว่า

"เคียวข้าจะดูแลอัสโมวให้กินข้าวเอง เจย์ไปทำงานเถอะ"

"ฝากด้วยนะบิม" เจย์ย้ำอีกครั้ง ก่อนจะเดินออกจากห้องนอนไป

"ข้าไม่อยากกินโจ๊ก" อัสโมวประท้วงทันทีที่เจย์จากไป

"ถ้าไม่กินเจ้าก็ไม่หาย เมื่อไม่หายก็อดกินเนื้ออีกนานเลย" บิมยกเหตุผลชี้แจงยืดยาว แล้วหยิบผ้าเย็นบนหน้าผากอัสโมวที่เริ่มมีไอร้อนลอยขึ้นมาออก เพื่อเอาไปชุบน้ำเย็นอีกรอบ

อัสโมวมองเพื่อนแล้วยิ่งงอแงว่า

"ข้าอยากหายแล้ว"

"งั้นก็กินโจ๊กซะ แล้วนอนพักเถอะๆ" บิมตอบเสียงเรียบอย่างไม่ยอมผ่อนปรน

อัสโมวเลยแบะปากทำท่าจะร้องไห้ บิมพุดคักคอว่า

"หรือเจ้าอยากนอนอยู่อย่างนี้ไปเรื่อยๆ ละ ถ้าเกิดเจย์ได้ไปเที่ยวขึ้นมา ข้าไม่อยู่กับเจ้านะ"

คนทำท่าจะร้องไห้รีบคว้ามือเพื่อนชี้ไว้หลังจากที่บิมวางผ้าเย็นบนหน้าผากให้ใหม่ แล้วจะลุกไปหยิบอาหารมาให้

"ไม่นะบิม เราเป็นเพื่อนกันนะ ถ้าข้าไม่ได้ไป เจ้าก็ต้องไม่ไปด้วยสิ"

"ไม่ ข้าไม่ได้ป่วยด้วยนี่ เจ้าป่วยกินนอนป่วยไปคนเดียวอยู่ที่นั่นแหละ ข้าจะไปกับเจย์"

"บิมอะ!"

บิมแกะมืออัสโมวออก แล้วเปิดประตูห้องนอน ก่อนจะกระโดดกลับมา มีซามโจ๊กที่แฉีกทำไว้ให้ลอยตามหลังมา

"ลุกขึ้นมาเร็วๆ ข้ารู้เจ้ามีแรง"

อัสโมวลุกขึ้นรับซามโจ๊ก บิมยื่นมองนิ่งๆ แต่อัสโมวก็ยังไม่กิน บิมเลยเร่งว่า

"กินซะสิ กินเสร็จจะได้แปรงฟันแล้วนอน"

"บิรมิใจร้าย ข้าป่วยนะ ไม่แปร่งฟันได้เปล่า" อัสมิวรต่อรองด้วยความขี้เกียจ

"ไม่ได้ เจย์ไม่เคยบอกว่า ถ้าป่วยจะไม่ต้องแปร่งฟัน" บิรมิคำนหน้าตาย ทำให้มีเสียงหัวเราะขำของใครบางคนดังขึ้น

บิรมิกับอัสมิวรหันไปมองประตูห้องที่บิรมิเปิดไว้ แล้วร่างของวิทก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้น

"ท่านวิท" บิรมิเรียกอีกฝ่าย ขณะที่อัสมิวรร้องเรียกด้วยน้ำเสียงคิใจสุคๆ ว่า

"วิท!"

วิทเดินเข้ามานั่งที่เตียง แล้วยกมือขึ้นอังหน้าผากอัสมิวร

"โง่ อัสมิวร ป่วยเหรอ"

อัสมิวรพยักหน้า "วิทรักษาข้าที่ ถ้าข้าหายป่วย เจย์บอกว่าจะยังสตั๊กให้ข้ากินเยอะเลย"

"แต่ตอนนี้อัสมิวรต้องกินโจ๊กไปก่อน ไม่อย่างนั้นร่างกายจะไม่มีแรงนะ เวลาเราป่วย ปีศาจที่อยู่ในตัวเรามันก็ป่วยไปด้วยนะ ยิ่งนายมีปิศาจในตัวมาก นายก็ยิ่งป่วยนานกว่าปิศาจคนอื่น"

พอได้ยินว่าตัวเองจะป่วยนาน ใบหน้าของอัสมิวรก็มึ่นลง บิรมิจึงหันไปถามวิทว่า

"ท่านรักษาอัสมิวรได้นั้นเหรอ"

วิทยิ้ม "ใช่ แต่ตอนนี้ต้องให้รักษาได้ ฉันทก็ทำให้อัสมิวรไม่ได้หรอก"

"ทำไมครับ" บิรมิถาม พลังจ้องวิทด้วยความสงสัย

วิทจึงฉีกยิ้มกว้างแล้วตอบว่า

"เพราะอัสมิวรไม่ใช่ปิศาจของฉันนะสิ เอาละ มาเข้าเรื่องกันดีกว่า ฉัน...อยากขอความร่วมมือจากสปิริตในห้องนี้หน่อย"

วื้ง! วื้ง! วื้ง!

สิ้นเสียงคำขอของวิท สปิริตทุกคนทั้งที่กำลังร่างกายและที่เปิดเผยก็ปรากฏตัวขึ้น บิรมิหันมองไปรอบตัวก็พบว่า แม้แต่ซาฮาเองก็ยังปรากฏ

ตัวควย บิมเลยค้อมศีรษะให้เธอ

"เจ้าไปก่อเรื่องให้เจย์อีกแล้วใช่ไหม" ซาฮามองวิทพลาเงยขณะเดินเข้ามาหา พร้อมกับเหล่าเอเทมูที่เคลื่อนตัวตามเธอมาที่เตียง ซึ่งวิทนั่งอยู่กับอัสโมว ยกเว้นก็แต่กิกิมที่อยู่กับเจย์

"ฉันไม่ได้ทำอะไรแบบนั้นสักหน่อย แต่ถ้าพวกเธอไม่ช่วย เจย์อาจจะลำบากจริงๆ ก็ได้"

"วิทนีสัยไม่ดี" อัสโมวบอกว่าแล้วตักโจ๊กเข้าปาก และด้วยคามหิวสุดท่ายปีศาจน้อยก็เลยยกชามโจ๊กขึ้นชคนหมดเกลี้ยง

"เอาอีกไหม" บิมถาม

อัสโมวส่ายหน้า "เอาเป็นอย่างอื่นได้ไหม ข้าหิว"

"มีแค่โจ๊ก ตกลงท่านวิทอยากให้พวกเราช่วยอะไรครับ" บิมปฏิเสธอัสโมว แล้วหันไปถามวิทต่อ

วิทกวาดตามองสปิริตทุกคน แล้วพูดว่า "ช่วยทิ้งเจย์ไปสักหนึ่งอาทิตย์ได้ไหม"

"ไม่!" ทุกเสียงตอบมาแทบจะพร้อมกัน

วิทหัวเราะเสียงดังอย่างชอบใจ ก่อนสีหน้าเขาจะเปลี่ยนเป็นจริงจัง แล้วอยู่ๆ สปิริตทุกคนในห้องก็ตัวแข็งทื่อไป

เมื่อวิทยืนขึ้นแล้วคิดนิ้วที่หนึ่ง...

เป๊ะ!

สปิริตทุกคนยกเว้นบิมก็หายวับไปจากห้องทันที บิมมองสิ่งที่เกิดขึ้น แล้วตั้งท่าจะพุ่งเข้าไปต่อสู้กับวิท พลาเงถามว่า

"ท่านทำอย่างนี้ทำไม"

วิทหันมาสบตาบิมแวบหนึ่ง ทันใดนั้นยันค์สี่เหลี่ยมก็ปรากฏขึ้นบนมือวิท ก่อนจะพุ่งมาติดหน้าผากของบิม เจียงซือน้อยที่คั่งท่าจะสู้จึงลคมือลง ยืนตัวแข็งที่อยู่อีกครู่หนึ่ง ก่อนจะล้มตึงลงบนเตียงนอน

"ข้ารู้แน่ๆว่าเจ้าจะทำอะไร" เสียงซาฮาคังขึ้น

วิทหันไปมองร่างโปร่งใสของทีสปิริต แล้วพูดด้วยรอยยิ้มที่แปล

ความหมายไม่ได้ว่า

"มาเล่นสนุกกันเถอะ ซาฮา"

"คนไม่ร่วง"

เจย์กำลังจะเดินออกจากชั้นสอง เพราะช่วงเวลาทำงานของเขาในกะเย็นหมดลงแล้ว พี่ตีกับกับแอ็กในชุดพนักงานประจำจะจึงเข้ามาทำงานแทน และเจย์เองก็ห้วงอัสโมวเลยจะรีบกลับห้องพักไปดูแล แต่มาสเตอร์วิกก็เรียกเขาไว้ ชายหนุ่มจึงหยุดยืนอยู่ตรงเคาน์เตอร์บาร์

"ครับมาสเตอร์"

"วิทฝากมาบอกว่า..." วิกเริ่มอารัมภบท ขณะดวงตาวงวนของเขาค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นจริงจัง "กลับไปตอนนี้ก็ไม่มีใครอยู่ที่ห้องหรอก"

เจย์ขมวดคิ้ว ก่อนจะใจหายวาบแล้วหายตัววับไปจากตรงนั้นทันที ชายหนุ่มมาเผลออีกทีในห้องนอนของตัวเอง เขาพบเพียงบิมที่นอนตัวแข็งที่อยู่อบนเตียง เจย์ตรงเข้าไปเขย่าตัวบิม

"บิม! บิม!"

ทั้งที่ปกติบิมจะตอบสนองต่อเสียงเรียกของเขาตลอด ทำไมตอนนี้บิมกลับไม่ตอบสนองต่อเขาเลย

'นั่นมันยันต์สะกดวิญญาณของวิท' กิติมเอ่ย

เจย์เลยอุ้มบิมเพื่อจะพาบิมไปหาคนที่น่าจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ทันทีที่เจย์หันมา วิกที่ควรอยู่ที่เคาน์เตอร์ในร้านน้ำชาก็มาปรากฏอยู่ด้านหลังเขา

"คุณวิททำให้บิมเป็นแบบนี้เหรอครับ"

เจย์ถามอย่างร้อนใจ แม้จะรู้ว่าวิทไม่มีทางทำร้ายบิมหรือสปิริตของเขาแน่ แต่เมื่อเห็นบิมนอนนิ่ง แกมอัสโมวก็หายไป เจย์เลยร้อนรนมาก

"ไอ้ ยันต์นั้นคนที่จะเอาออกได้มีแต่ผู้วิเศษเท่านั้น" วิกตอบ ทั้งที่ยังถือกระป๋องชาอยู่

"แล้วคุณวิทอยู่ไหนครับ เขา เอ่อ เขาพาพวกเด็กๆ ไปด้วยใช่ไหม"

"อยู่กับเมิ่งผอ"

"ท่านยายเมิ่ง? หมายถึงหอลี้มชาตินะหรือครับ"

"ใช่ อยากไปหาไหมล่ะ" วิคถาม

เจย์กระชับอ้อมแขนที่อุ้มบิมไว้ให้แน่น พลังคอบเสียงเค็ดเคียว

"ครับ"

มุมปากของวิคยกขึ้นน้อยๆ พลังคิดนี้ว

เป๊ะ!

ร่างของบิมลอยออกจากอกเจย์ แล้วพุ่งไปหามาสเตอร์วิค ขณะเดียวกันใบชาที่อยู่ในกระป๋องชาที่เปิดอยู่ก็ถูกพลังซัคให้กระเด็นใส่ใบหน้าบิม

ฟู!

อยู่ๆ ยันต์ที่แปะอยู่บนหน้าผากบิมก็มีเปลวไฟสีเขียวลุกฟุ้งขึ้น ดวงตาที่แดงทื่อของบิมกลับมากะพริบได้ เพียงแค่ไร้ประกาย แล้วร่างกายของบิมที่ลอยอยู่ก็เปลี่ยนทิศไปยังประตูทางออก

"ตามไปสิ" วิคเอ่ย แต่เจย์ยังรีรอ

"ที่นั่นยอมให้มนุษย์ผ่านเข้าไปได้หรือครับ" เขาถาม

วิคเอียงคอ "ไม่ได้"

"แล้วผม...อะ! บิม หายไปแล้ว" เจย์อุทาน แต่ก็ยังหันมาขอความเห็นวิค

กิดิมเลยลอยตัวขึ้นแล้วบอกว่า 'เดี๋ยวข้าจะตามไป เจ้าตามมาเร็วๆ ล่ะ'

วิคมองคามกิดิมไป แล้วหันมาสบตาเจย์ ทันใดนั้นเจย์ก็รู้สึกตัวหนักขึ้น รวากับมีเหล็กมาถ่วงแขนขาเขาไว้

คุบ!

ร่างของเจย์ทรุดลงไปในอนกองกับพื้น

'เจย์!' กิดิมร้องเรียก แต่ร่างโปร่งใสของกิดิมกลับพุ่งมาหาเจย์

ไม่ได้ เพราะวัดทางอาณาเขตครอบร่างเจ้เอาไว้

เจ้เจ้ยหน้ามองวัดด้วยร่างกายที่สิ้นสะท้าน เขาพยายามบังคับร่างกายให้เคลื่อนไหว แต่ร่างกายเขากลับไม่ขยับตามที่ต้องการ

'เกิดอะไรขึ้นกับเรา' เจ้คิด ขณะมองตาวัดที่ทรุดตัวลงนั่งยองๆ แล้วถามว่า

"ขยับตัวยากเนอะ"

เจ้กะเพริศ รู้สึกว่าสภาพของตัวเองตอนนี้ยังดีกว่าตอนทดสอบเมจิกลิสต์มาก เพราะยังหายใจได้ตามปกติ แต่เหมือนวิจจะรู้ความคิดเขา มาสเตอร์หนุ่มจึงพูดว่า

"ก็ฉันไม่ได้ทางอาณาเขตโฮโนรุสนี่ มันก็แค่สภาพร่างกายที่แท้จริงของนาย ตอนที่ไม่มีใครช่วยนายเลยเท่านั้น อ้อ นายไม่คิดจะตามบิ์มไปเหรอ ว่าใกล้กิติม ถ้าบิ์มไปถึงหอลิมซาคิแล้วเข้าไปเลยละก็ บิ์มอาจไม่ได้ออกมาอีกเลยนะ" วิคพูดพลางหันไปมองกิติมที่ลอยอยู่นอกอาณาเขตของเขา

เจ้เบิกตาโผลงอย่างตกใจ แต่เพราะเขาขยับตัวไม่ได้ เลยไม่รู้ว่าจะตามบิ์มไปอย่างที่วิคบอกหรือเปล่า แต่ดูจากท่าทีของวิคที่หันมามองหน้าเขา ชายหนุ่มก็พอเคาได้ว่า กิติมน่าจะไปแล้ว

'ฝากด้วยนะกิติม ผม...'

'ข้าไม่ได้ทำพันธสัญญากับคนไม่เอาไหน'

เสียงตอบของกิติมทำให้เจ้สะอึก ขณะที่ไคยินวิคเอ่ยว่า

"หอลิมซาคิเป็นสถานที่แบบไหนรู้ไหม"

'ที่ที่มนุษย์เข้าไปไม่ได้' เจ้ตอบ ทั้งที่ไม่มีเสียงออกมา แต่วิคก็ทำเหมือนไคยินแล้วพูดต่อ

"แล้วนายก็เป็นมนุษย์ เพราะงั้น..."

"อะ...ผม จะ...ไป" เจ้ใช้พลังทั้งหมดที่มีเปล่งเสียงตอบออกมา วิคมองเจ้นิ่งชั่วแวบหนึ่ง แล้วลุกขึ้นยืน

"ถ้านายขยับตัวได้นะนะ"

แล้ววีกก็หายตัวไป เจย์นอนนิ่งอยู่แบบนั้นหลายวินาที จึงดึง
วิญญาณตัวเองออกจากร่าง พลังเอ่ยว่า

"มันนัช"

ร่างของเจย์ขยับตัวลุกขึ้นแล้วออกวิ่งไปที่ประตู เจย์ไม่รู้ด้วยซ้ำว่า
วิททำแบบนี้ทำไม แต่ชายหนุ่มคิดว่า ช่วยเด็ก ๆ ของเขาทุกคนกลับมาให้
ได้ก่อน แล้วค่อยถามวิทให้รู้เรื่องก็ยังไม่สาย

โธ่ง!

เสียงเห่าของทรอสทำให้ร่างวิญญาณของเจย์ชะงัก แล้วเจ้าหมา
ขนสีทองก็กระโจนโถมเข้าหาร่างกายเขาจนทับกายเนื้อของเจย์ล้มลง

"เกิดอะไรขึ้น" แมทธิวซึ่งเดินตามหลังทรอสมาถามเจย์ในร่าง
วิญญาณ

เจย์ไม่อยากตอบ แต่เพราะทรอสคร่อมร่างเขาอยู่ ชายหนุ่มเลย
ต้องมองแมทธิวอย่างอึ้ง

"ทรอส พอแล้ว"

หิงๆ ทรอสขยับตัวลุกขึ้น เจย์บังคับให้ร่างกายเนื้อลูกตาม ขณะ
ตอบแมทธิวไปว่า

"เด็ก ๆ ของผมถูกพาตัวไปหอลิมซาคีครับ"

แมทธิวขมวดคิ้ว

"เจียงซื้อคนนั้นนะเหรอ"

"ไม่ใช่ครับ...ทุกคนเลย" เจย์พูดเสียงอ่อย

"นั่นก็แย่หน่อย พวกเขาคงไปสบายแล้ว"

"ไม่ครับ" เจย์แย้ง แล้วสั่งให้ร่างกายตัวเองออกวิ่งต่อ แต่ก็ต้อง
ชะงักเมื่อได้ยินแมทธิวเอ่ยว่า

"ถึงนายจะครอบครองกาน้ำแห่งโฮโนรุซุส มันก็ไม่ทำให้นาย
ปลอดภัยเมื่อเข้าไปในหอลิมซาคีหรอกนะ"

ร่างกายของเจย์หยุดขยับ ขณะที่วิญญาณของเขาหันมามองหน้า
แมทธิวเต็มตา อดีตชอปปิงส์หนุ่มจึงเอ่ยต่อว่า

"อย่าว่าแต่เข้าไปเลย หากไม่ใช่คนที่ท่านยายเม็งอยากให้เห็นหรือนั้น ให้พยายามแทบตายก็ไม่มีทางได้เห็น"

โฮ่ง!

ทรอสเห่ารับคำพูดของแมทธิวราวกับลูกคู่ ถ้าเป็นเวลาปกติเจย์คงลูบหัวมัน แต่ตอนนี้เขาร้อนใจจนทำอย่างนั้นไม่ได้

"ผมต้องไปพาเด็กๆ กลับมา ขอตัวนะครับ" แล้วเจย์ก็เคลื่อนตัวจากไป

"ตามใจ ไปกันทรอส" แมทธิวเอ่ยพลางทำท่าจะก้าวต่อ เพื่อไปซื้อขนมปังในร้านน้ำชาวิทาเรีย แต่กลายเป็นว่าเจ้าหมาไม่รักดีของเขาค้นวิ่งตามเจย์ไป

โฮ่ง!

แมทธิวหันมองตามเจ้าหมาหางสีทอง พลังสบถอย่างอ่อนใจ ขณะพุ่งตัวตามไปว่า

"ไอ้หมาชอบแสบเอ๊ย!"

ห่างออกไป วิทลอยตัวอยู่เหนือคาค้ำร้านน้ำชาวิทาเรีย เขามองเห็นการเคลื่อนไหวทั้งหมดก็หัวเราะ

"คนใจร้ายยังงี้ก็คือคนใจร้าย"

วิทหันมามองคนพูด แล้วยิ้มทักว่า "ข้าใจร้ายตรงไหน ออกจะใจดีไปด้วยซ้ำ ได้แปลนที่ต้องการไปแล้วไม่ใช่หรือ"

นอร์ทจ้องวิทเขม็ง

"ท่านต้องการอะไร"

วิทยกไหล่แล้วลอยตัวสูงขึ้น นอร์ทเงยหน้ามองตามอย่างรอคอย คำตอบ ชายหนุ่มจึงตอบว่า

"เรื่องสนุกๆ"

"แต่ เจย์ สก็อต คงไม่สนุกกับท่าน เอาคนสำคัญของคนอื่นมาล้อเล่นแบบนี้ ท่าน...ใจร้ายอย่างนี้เสมอเลยนะ"

"จำไปเล่า"

"แล้วที่ทำอยู่นี้ย ถือว่าใจคิมิเมตคางันลี"

วิทย์กโหลค้วยสีหน้ากวนอารมณ์ แล้วค่อยๆ จางหายไป พร้อมกับ
คำตอบว่า

"ถ้าเธอมองความเข้มงวด คือความใจคิ...มันก็ใช่ะ"

5

กลิ่นเฉพาะ

บิรมเคยไปส่งวิญญาณเคิร์บใช้ของท่านเมืองผอบนเขาสเปลเลีย มาแล้วครั้งหนึ่ง และเมื่อหลายเดือนก่อน เจริญก็ต้องพาเหล่าผีดิบของ ฮอปกินส์จำนวนมากมาฝังไว้ที่นี่ ชายหนุ่มจึงมาถึงสุสานคนจีนบนเขานี้ได้ ไม่ยาก

'สิ่งที่ยากคือ หอหลิมชาติอยู่ที่ไหนล่ะ' เจริญคิดพลางกวาดคามองไป รอบตัว

โฮ่ง!

เจริญหันขวับไปมองเจ้าของเสียงเห่า จึงเห็นทรอสวิ่งตามมา

"ทรอส คุณแม่ท" เจริญทักทั้งหมาและเจ้าของมัน

"อย่ามองฉันด้วยสายตาขอบคุณแบบนั้น ฉันตามทรอสมา" แม่ทิวเอ่ยด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด แล้วมองไปโดยรอบ เจริญเลยมองตาม แล้วถามว่า

"คุณเคยเห็นหอหลิมชาติไหม"

"เคย และไม่อยากเห็น...ทรอส อย่าวิ่งเล่น"

ทรอสหันมามองแม่ทิวแวบหนึ่งแล้วกลับไปวิ่งต่อ ทำให้แม่ทิว ถอนหายใจแรงๆ เจริญเองก็มองหาकिมอยู่เหมือนกัน